

ĐỪNG KỶ THỊ!

(Nghe thầy PH thuyết pháp
Trích tuyển tập CHÂN NHƯ.)

*

Bạn chê “*Thằng ngoại quốc
Thấy là không thể thương!*”

(Trong khi mình ty nạn
Họ đâu phải đồng hương).

Được đối xử tử tế.
Những người gặp cơ may
Chính chúng ta đây nhé:
Từ “*quốc ngoại*” đến đây?

Lúc “*sa cơ thất thế*”
Được giao thiệp bạn bè,
Rồi tiếp đón vui vẻ,
Cả thế giới chờ che.

Sao nay bạn kỳ thị?
Trắng, đen mặc mớ gì
Mà lại có ác ý
Chúng ta vàng, ai khi?
Ý Nga, 28.2.2019

CÒN LÀ NGHI NGỜ

(Chia sẻ với NY
Trích tuyển tập LẠC QUAN.)

*

Thần sắc nặng tia bất an
Sau lời bác sĩ chẩn đoán
Bệnh chi mà nghe bướng gàn
Ung thư ai mà tiếp nhận?

Ai cho mà nó thập thò,
Ở đâu mà đòi gắn bó?
Chạy vào cơ thể vòng vo
Xin tìm mau rồi vứt bỏ!

Ai mời nó vào thừa trình,
Ai quen mà đòi ngừng nghinh?
Tày trời xuất hiện thành linh
Cỡ nào em cũng phải đánh!

BỆNH MÙA ĐÔNG

(Tặng các em học trò lớp A5
Trích tuyển tập KHUYÊN EM.)

*

Mới khoe áo đầm gợi cảm
Bây giờ đang... đợi cảm sao?

Mai sau kín đáo hơn vào
Hở hang đã là chánh phạm!

Ý Nga, 28.2.2019

LẠC QUAN

(Trích tuyển tập LẠC QUAN.)

*

Bạn hỏi em: -*Mạnh khỏe?*
Em luôn luôn trả lời:
-*Nghe khỏe, mạnh, yêu đời!*
Bạn hả hê vui vẻ.

Bệnh hết đường nhờ nhẽ,
(Bi quan khó mè nheo
Phóng con đường ngoằn ngoèo
Lao vào người đối diện).

Ý loạn, tâm chẳng an
Em đại chi than vãn.
Không có gì phải sợ,
Chữa bệnh bằng lạc quan!

Bệnh va phải rào cản,
Chẳng còn chỗ thở than,
Hết cách để phàn nàn,
Đành tìm đường di tản.

Ý Nga, 28.2.2019

AI ĐÒI?

(Tưởng nhớ hai em: N & T. Thương về: D, H, N, Đ, M &
các Bạn từng cùng gánh gạo đi xay nhờ cối đá của di Năm
bán bánh bèo. Trích tuyển tập TÌM NIỀM VUI.)

*

Oằn vai gánh gạo đi xay
Thương cho cối đá vào tay cô nàng
Mười lăm tuổi, sức làng nhàng

Tất cả còn là nghi ngờ
Nó vào chớ nên niềm nở!
Em đừng buồn bã ngẩn ngơ
Người hiền, Thượng Đế đãi ngộ!

Ý Nga, 28.2.2019

*Ngũng nghinh hay khùng khinh: bất hòa, làm
cao, làm bộ.

CÒN TUỔI NÀO CHO EM

Xin em đó chút tình đầu ái
Sưởi ấm lòng năm tháng tàn phai
Thuở hồng hoa tình thoáng như mây
Dạt trôi giữa sóng đời nghiêng ngã...

Còn tuổi nào cho em

Tình như mộng
Vẫn xôn xao nắng lụa hoa hồng
Bình minh tiếng chim hót băng khuâng
Hoàng hôn lặng lẽ
Bềnh bồng tình xa...

Mảnh trăng khuyết tóc thè nương gió
Tình âm thâm, mộng mị bơ vơ
Dấu muện màng một chút tình hồ...
Em có thấy,

Tình xuân hoa hé nụ?

PTMinh-Hung

Nhón chân cả buổi mới mang bột về.

Lặt tôm, xắt thịt nhiều khê
Đàn em đông đúc ngồi kê chờ ăn
Rửa rau, giã nghệ lãng xãng
Khuấy sao cho đủ vàng, tăng thơm nồng.

Nghệ nhà Má tự tay trồng
Bánh ra thơm phức, chia đồng, đĩa trao
Bên tô mắm ớt ngọt ngào
Đỏ, xanh, vàng.... sắc. Ôi chao đã thềm!

Mâm to, bánh đủ bầy em
Chị Hai mệt lả, nóng rêm má hồng
Đêm về nhức mỏi tây, đông
Vậ mà mưa gió lại... mong bánh xèo!

Cải xanh ai gánh là theo
Lựa non những bẹ Tý, Tèo* chẳng chê
Xèo... xèo... góc bếp trở "nghê"
(Sau khi chẻ củi đủ... mê bếp nghèo)
Trời mưa tụi nhỏ kỳ kèo
Chị thương nghe... những tiếng reo, đành chịu!

*

Bây giờ xứ lạnh buồn thiêu
Bánh xèo ai hỏi, bún riêu ai đòi?

Ý Nga, 28.2.2019

*Tý, Tèo: các em

*Chiu: hay chiều (chuộng)

Tết Vẫn Còn Đó

Những rộn ràng của Tết Kỷ Hợi đã qua gần một tháng rồi nhưng dư âm ngày Tết vẫn còn đó. Năm nay vợ chồng người viết cũng bận rộn với những sinh hoạt mừng Xuân đón Tết để cho chúng tôi có được niềm vui của "những người không còn trẻ nữa". Tôi cũng đi chợ sắm Tết, mua hoa, trái cây đủ thứ để bày mâm ngũ quả cúng giao thừa, cúng mừng 3 Tết. Tôi cũng không quên mua kẹo "thèo lèo cứt chuột" cúng ông Táo; mua rau quả, đậu hũ nấu cúng chay 3 ngày Tết mời ông bà cha mẹ quá vãng về ăn chay giản dị với con cháu.

Trước Tết, chúng tôi cũng đi ăn Tết sớm với Nhóm Sinh Hoạt Người Việt Portland với tiệc potluck "bếp nhà ta nấu, món ngon ta order" ngon lành. Đặc biệt năm nay có màn bắt thăm trao quà và "ông đồ trẻ" Đặng Hòa đến viết tặng thư pháp cho quý vị cao niên tùy tâm ủng hộ. Nét chữ thư pháp như rồng bay phượng múa đẹp tuyệt vời của ông đồ trẻ Đặng Hoà đã lôi cuốn khách thưởng ngoạn đến mua ủng hộ những bức tranh thư pháp tuyệt đẹp do ông vẽ. Thật là vui!

Vợ chồng chúng tôi cũng đi chùa Bửu Hưng lễ Phật như thông lệ hằng năm để rồi được mời ăn phở chay ngon tuyệt, độc đáo do ban trai soạn chùa BH phụ trách, v.v. Mồng Một Tết năm nay rơi đúng vào ngày Thứ Ba, lại có tuyết rơi nhiều, con cháu kẻ đi làm, người đi học nên thiếu mục chúc Tết lì xì ở nhà như mọi năm. Cũng đành thôi!

Ngày thứ Bảy, 2 tháng 2 năm 2019, vợ chồng chúng tôi cũng đến tham dự Hội Tết Xuân Kỷ Hợi do ban chấp hành CĐVNOR tổ chức tại Holiday Inn, cũng hào hứng, náo nhiệt đông đảo đồng hương Việt Nam đến tham dự. Cũng có đầy đủ nghi lễ chào quốc kỳ, quốc ca Việt Mỹ, lễ tế Tô đọc diễn văn khai mạc, giới thiệu quan khách, v.v. Màn múa lân và màn phát tiền lì xì là 2 màn được nhiều người ưa thích nhất, đặc biệt là trẻ em.

Chương trình văn nghệ rất phong phú đủ các mục ca vũ nhạc kịch do Trường Việt Ngữ Văn Lang, Lạc Hồng, các ca sĩ địa phương phụ trách rất xuất sắc.

Màn trình diễn thời trang của thiếu nhi năm nào cũng có nhưng năm nay đặc biệt có màn trình diễn thời trang áo dài của quý vị "không còn trẻ nữa" của ba mẹ, ông bà nội ngoại để hòa nhập niềm vui với con cháu. Dĩ nhiên là vợ chồng người viết cũng có tham dự vào màn trình diễn áo dài này "cho vui với đời" một tí. Smile!

Xin mời xem youtube Trình diễn thời trang thiếu nhi và người lớn dưới đây cho vui nhé.

Youtube Minh Sương Lam Fashion Show giới thiệu Áo Dài VN - Tết Kỷ Hợi 2019 CĐVNOR

<https://youtu.be/PBo609D97dQ>

Năm nay Hội chợ Tết có nhiều gian hàng tham gia, có nhóm thiện nguyện của các trường đại học Y Khoa, Dược Khoa, có Hội Chợ Sức Khỏe, có 2 gian hàng bán thức ăn, 2 gian hàng trình bày thư pháp, các cơ sở văn hoá, thương mại, v.v.

Năm nào cũng được ông đồ trẻ Đặng Hòa tặng một chữ thư pháp đẹp. Năm nay người viết được tặng chữ Tâm, nét vẽ đẹp tuyệt vời.

Người viết rất yêu nghệ thuật thư pháp nhưng không biết viết thư pháp, nên rất ngưỡng mộ những ông đồ viết thư pháp, đặc biệt là ông đồ trẻ Đặng Hòa với nét chữ như rồng bay phượng múa, thanh thoát, an nhiên.

Người viết đã quen biết với ông đồ trẻ Đặng Hòa từ năm 2016 và được ông đồ dễ thương này tặng

cho các chữ thư pháp tuyệt đẹp như: Minh Trần, Sương Lam, Nhẫn (2016), Phúc, Smile, An (2017), Thuận (2018), Thiên, Tâm (2019). Cảm ơn "ông đồ trẻ" Đặng Hòa nhé.

Tóm lại, buổi Hội Tết Kỷ Hợi 2019 do CĐVNOR đã thành công rực rỡ. Xin chúc mừng và cảm ơn ban tổ chức.

Kính mời xem Youtube Cộng Đồng Việt Nam Oregon Mừng Xuân Kỷ Hợi

<https://youtu.be/DVBB1qpoODQ>

Do Mai Thảo-Lê Quang Trung, phóng viên SBTN tại Portland thực hiện.

Xin mời xem đầy đủ hình ảnh Hội Tết Kỷ Hợi tại Portland do Mrs. Mary Nguyễn chụp rất đẹp dưới đây. Xin cảm ơn cô Mary rất nhiều.

Hình ảnh Cộng Đồng Việt Nam Oregon tổ chức Hội chợ Tết Kỷ Hợi 2019 vào thứ bảy, ngày 2 tháng 2 năm 2019 tại Holiday Inn Portland Airpor - 8439 NE Columbia Blvd, Portland, OR 97220 qua link đính kèm:

Hình ảnh Cộng Đồng Việt Nam Oregon tổ chức Hội chợ Tết Kỷ Hợi 2019 - Ban ngày Phần 1:
<https://photos.google.com/share/AF1QipNBO2Fpu2ImZw07UFK0JsHeOA2EXkAQBUKopYqjwJnDT4g3WWC9OA-DM0BqaWK6bg?key=MmdmVHlqTi13ME0tc1RNOXVSbWINMHEOS1ljWUNn>

Cộng Đồng Việt Nam Oregon tổ chức Hội chợ Tết Kỷ Hợi 2019 - Ban ngày Phần 2:
<https://photos.google.com/share/AF1QipMyf1jaGAAuRH8l-arzABYxLmjOJ6zkcrTeTqNzeKwBPmkKSlnpP2CjHQeVmGG7cg?key=cW8zOWF0SVFwYWFmb19GZUx3Y2VSZy02bk5VQzFB>

Người viết còn nhận thêm tin vui của các bạn ảo từ Cali gửi đến hình ảnh đẹp dưới đây, xin được chia sẻ cùng quý bạn:

Little Saigon: Toàn trường tiểu học Star View mặc áo dài mừng Tết Việt Nam
Linh Nguyễn/Người Việt

MIDWAY CITY, California (NV) – Năm nay học sinh và thầy cô giáo toàn trường tiểu học Star View, thuộc Học Khu Ocean View ở Midway City, mặc áo dài và dành trọn ngày Thứ Sáu, 8 Tháng Hai cho các sinh hoạt mừng Xuân Kỷ Hợi 2019.

“Tính đến nay đã nhiều thập niên, trường Star View có truyền thống mừng Tết Việt Nam. Những năm đầu, tôi chỉ tổ chức cho các em trong lớp một của tôi thôi. Sau đó, các cô giáo cùng đồng lòng mở rộng thành một sinh hoạt nguyên ngày,” cô giáo Audrey (Minh Châu) Trần nói với nhật báo Người Việt.

“Đặc biệt năm nay, dù đã về hưu sau khoảng 30 năm dạy học, tôi tình nguyện trở lại để giúp trường tổ chức chương trình Tết, như tôi đã từng làm trong nhiều năm trước, khi còn làm việc. Các phụ huynh mừng lắm, vì truyền thống được tiếp tục,” cô nói thêm. Tất cả các thầy cô giáo, nhân viên nhà trường đều mặc áo dài, đủ màu đẹp mắt, khiến khuôn viên nhà trường vui nhộn, đầy không khí Tết.

(Nguồn: <https://www.nguoi-viet.com/little-saigon/little-saigon-toan-truong-tieu-hoc-star-view-mac-ao-dai-mung-tet-viet-nam>)

Giáo sư Huỳnh Chiêu Đăng, chủ Quán Ven Đường, một nhà giáo ngày xưa ở Việt Nam, cũng đã thực hiện một youtube rất hay, rất cảm động về chương trình mừng Xuân Kỷ Hợi tại một trường tiểu học Mỹ ở Cali rất đặc sắc. Xin mời quý thân hữu cùng thưởng thức qua youtube dưới đây:

Youtube Một trường Tiểu Học công lập (Mỹ) mừng Tết Kỷ Hợi (2019)
https://youtu.be/_sKn6qwyD04

Xin cảm ơn GS Huỳnh Chiêu Đăng đã giới thiệu sinh hoạt văn hoá tốt đẹp này đến những người bạn phương xa.

Bạn có vui chăng khi thấy những nét hay đẹp của văn hóa Việt Nam vẫn còn được bảo tồn và phát huy tại xứ người? Riêng người viết thì ngày nào cũng là ngày Tết khi cái Tâm của mình được an vui tự tại. Xin hãy lắng nghe lời chúc của Thầy Thích Tánh Tuệ để có được cái Tâm An Vui.

Kính cảm niệm công đức của Thầy Thích Tánh Tuệ lúc nào cũng hướng dẫn Phật tử làm việc thiện lành để có được cái Tâm An Nhiên Tự Tại

ĐẦU NĂM CHỨC MỘT CHỮ AN

Khi tâm không còn lo lắng muộn phiền và cảm thấy vui vẻ gọi là AN LẠC.

- Khi tâm mình không bị lay động bởi

sóng gió cuộc đời gọi là AN BÌNH.

- Khi mình nở được nụ cười trên môi gọi là AN VUI.

- Khi mình chú tâm vào một pháp môn tu tập gọi là AN TRÚ.

- Khi tâm mình không còn một chút giao động gọi là AN TÂM.

- Khi mình cảm thấy thanh thản không còn vướng bận gọi là AN NHÀN.

- Khi mình cảm nhận được sự mát mẽ trong lành gọi là AN NHIÊN.

Thích Tánh Tuệ

Xin mời xem

Youtube ĐẦU NĂM CHỨC MỘT CHỮ AN do Marian Tran thực hiện:

<https://youtu.be/WN74iICNEV8>

Xin cảm ơn chị Marian Tran rất nhiều.

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 454-ORTB 873-22719)

GIẬN ANH!

(Trích tuyển tập NHÔNG NHỄO.)

*

Hoa không lá, hoa chẳng gì đẹp cả
Người không tình, người trông cũng mỏng manh

Em không anh, em chưa đủ trưởng thành
Ngày nhông nhẽo, đêm mè nheo bách bệnh.

Á Nghi, 24.2.2019

BAO NHIÊU “CHÂN DÀI”?

(Trích tuyển tập TÌNH SÀU.)

*

Bò bịch cán ngó không nhiều
Sao “đồng chí vợ” than vãn?
Nào đâu đạt đủ “chỉ tiêu”
Giải thích đêm ngày không hiểu?

“Chân dài” chưa đủ một trăm

NHẬT ME NGÀY MƯA

(Nhớ về các bạn cùng dự thi vào đại học Bách Khoa,
Sài Gòn.

Trích tuyển tập TRÔNG MÒN CON MẮT.)

*

Mưa nặng hạt văng lên cao tung tóe
Xúm nhau cười, reo mừng rỡ ti toe
Đường vắng hoe, mấy cô bé cặp kè
Khen mát mẽ, miệng nhai me rau ráu.

Á Nghi, 24.2.2019

MỘNG

(Trích tuyển tập THÌ THẨM.)

*

Hương em thơm mộng chốn này
Áo hoa trắng tím lung lay mắt người
Không gian bát ngát gọi mời
Gió ngàn thoang thoảng thơm khơi thần thò.

Mà cứ xỏ xiên móc méo
Vào Nam giàu có tiếng tăm
Ăn hoài chưa gán bỏ, béo.
Á Nghi, 24.2.2019

SUỐI VÀNG, SUỐI BẠC CHĂNG HAM!

(Chia sẻ với NY.
Trích tuyển tập LẠC QUAN.)

*

Sáu mươi tuổi đã trưởng thành chưa nhỉ?
Bất tình linh tính mạng chợt mong manh
Nếu ung thư được loại bỏ, chữa lành
Cũng chỉ sống thêm ngũ niên ngắn ngủi?

Nghe Bác Sĩ đoán năm tàn tháng lụi
Chợt ngậm ngùi, mặn giọt lệ vừa rơi
Thân rã rời, tâm chới với, buồn ơi!
Đường đi tới chưa chi đã “Chín Suối”?

Chưa “bán muối”* vội chi vùi ngu muội
Chôn “Cửu Tuyên” xuống sớm còn chi vui?
Còn tham đời, việc chưa xếp xong xuôi
Chưa trăm tuổi vội chi mà “khuất núi”!

Biết “Bụi cát rơi cũng thành cát bụi!”
Nhưng ngọt bụi chưa hưởng, chữa rong chơi
Năm còn dài, thêm thêm nữa: bốn mươi
Em tuyệt đối không buông xuôi anh hồi!

Còn nguồn cội, vé khứ hồi chờ lối!
Ý Nga, 23.2.2019

*Suối vàng (Huỳnh tuyên): suối nước màu vàng.
Người Tàu ngày xưa tin rằng ở dưới âm phủ có 9 cái
suối nước vàng, nên có chữ "Cửu tuyên" tức là "Chín
suối". Huỳnh Tuyên, Cửu Tuyên, Suối vàng, Chín
Suối đều chỉ **chỗ ở của người chết**.

*Bán muối: cách nói bình dân của sự chết.

SAO?

(Trích tuyển tập TRÀM TƯ MẶC TƯỜNG.)

*

Chiều tròn ốc xoáy vòng tròn
Sao người méo mó cúi lòn lợi danh?
Ý Nga, 23.2.2019

Ngất ngây, choáng váng anh khờ
Dáng thanh, sắc nhã, ngây thơ ra vào
Đôi chân thông thả cội đào
Thanh cao cốt cách rì rào trúc cao.

Môi cười hé nụ bờ ao
Anh về nằm ngắm trăng sao, si tình
Giữa bao huyền ảo lung linh
Ước ao cho chuyện của mình thành nhanh!

Duyên lành cùng mái nhà tranh
Có em ủng hộ chí thành giúp dân!
Á Nghi, 24.2.2019

NÚI

(Trích tuyển tập: TỰ NHẮC.)

*

Núi Danh Vọng thế nào,
Lắm kỳ hoa, dị thảo?
Yên tĩnh hay ồn ào,
Tâm thường hay độc đáo?
Núi nào dù có cao
Leo lên rồi phải xuống!
Ý Nga, 23.2.2019

TIỀN

(Trích tuyển tập TRÀM TƯ MẶC TƯỜNG.)

*

Tự nhiên cướp cho mượn tiền
Sao bạn đưa tay đón nhận?
Tiền ấy bắt bạn nhượng quyền
Nếu không? Là một “bẫy nợ”!
Ý Nga, 23.2.2019

TUẦN HOÀN

*Trích tuyển tập: TRÀM TƯ MẶC TƯỜNG

*

Tuyệt đã đến từ nước
Theo khí lạnh rơi rơi...

Lá mọc lên nhờ nước
Xanh rồi ủa muôn nơi
Đề... trở về nguồn lại!
Ý Nga, 23.2.2019

BỐN MƯƠI NĂM CUỘC TÌNH

Xin cho anh bạc mái đầu

Tình còn trao mãi mộng vào thiên thu

Xin cho anh kiếp giam tù

Vào đời em đó, mùa thu diễm tình

(Thơ Ngọc Quyên)

Ngày xưa, các cụ thường nói “khôn ba năm, dại một giờ” để cảnh giác các cô con gái phải thận trọng, đừng để bị sa ngã trong một phút yếu lòng. Thật ra câu thành ngữ đó phải được dùng để khuyên cáo cả hai phái, nam cũng như nữ, bởi vì không chỉ bọn con gái mới có những phút yếu lòng, bọn con trai chúng tôi lòng dạ cũng có khi mềm yếu lắm, nhất là khi đứng trước người đẹp, mặt cứ khờ đi, bao nhiêu khôn ngoan đều biến mất hết. Nếu bảo như thế là dại gái, thì tôi đã dại gái từ thuở còn nhỏ, chơi chung với bọn con gái bên hàng xóm, bị chúng nó bắt nạt, phải đứng quay dây cho tụi nó nhảy, quay mỗi cả tay mà chẳng dám phản nản, thật đúng là ngốc. Lên chín, mười tuổi, cả bọn rủ nhau đi tắm sông, tôi và thằng bạn đã hi hục mất cả buổi để làm bè chuối cho bọn con gái làm phao, lại còn phải tập cho chúng nó bơi nữa. Thế mà có được ơn nghĩa gì đâu? Lúc về còn bị cha mẹ chúng nó mắng là đầu têu, chơi trò nguy hiểm, thật chẳng có cái dại nào bằng. Ấy thế mà đâu có chừa, những lần đi hái trộm trái cây, bọn con trai chúng tôi xung phong leo cây, bẻ trái ném xuống cho bọn con gái đứng chờ ở dưới đất chỉ việc hứng, và tha hồ chọn trái ngon, ăn thỏa thích. Bọn tôi có công nhưng lại phải ăn sau, ăn thừa. Có lần bị chủ nhà trông thấy, tụi nó hè nhau chạy trước, báo hại bọn tôi còn ở trên cây, luynes quỳnh mãi mới tụt xuống được, chạy tập hậu, bị chó rượt gần chết, vấp té mấy lần sung u cả trán, đúng là:

Vì nàng anh phải chịu đau

Vì nàng anh phải qua cầu đắng cay.

Lớn lên chút nữa, thuở học lớp đệ ngũ, đệ tứ, tôi mê mấy cô bạn cùng lớp, nên tình nguyện làm một tên hầu hạ điều đóm, để các cô sai vặt. Ở nhà, tôi là thằng chúa lười, chẳng bao giờ làm gì động đến móng tay, thế mà đến trường, tôi trở thành một đứa ngoan ngoãn để bảo, sốt sắng làm tất cả mọi việc các nàng nhờ vả, làm luôn cả bài tập cho các nàng nữa. Ở nhà, tôi là một ông tướng hét ra lửa, mưa ra khói, thế mà đối với các người đẹp, tôi nhũn như con chi chi. Chẳng biết con chi chi là con gì, hình thù như thế nào, chỉ biết con tim cũng như lòng dạ tôi đều mềm yếu lắm, chỉ cần người đẹp ban cho một nụ cười, một tia nhìn say đắm - thật hay giả khó biết - thì bảo cái gì mà chẳng nghe, bảo lao vào lửa cũng sẵn sàng. Thì ra trong người tên đàn ông nào cũng có một tí máu anh hùng, anh hùng rom hay anh hùng thật đều thích ra tay nghĩa hiệp để che chở, phục vụ cho phái yếu, nói một cách nôm na là nịnh đầm! Sau này về già, nghĩ lại thấy những trò nịnh đầm sao mà giả dối, vô lý hết sức, tại sao các bà cứ thích khen để chúng tôi phải biến thành những tên nói dối? Mặc một cái áo sặc sỡ như người lên đồng, trông nhưc cả mắt, thế mà vẫn phải khen rằng:

- Áo em đẹp lắm, nhìn vào anh thấy cả một mùa xuân!

Chải kiểu tóc gì bù xù trông giống cái bờm con sư tử, vẫn phải khen rằng:

- Tóc em như mây trời bay, bay vào lòng đời...

Ôi! Thật tội nghiệp cho các bà, chỉ thích nghe những lời giả dối, chẳng có bà nào chịu khó phân tách xem những lời khen đó bao nhiêu phần trăm là sự thực? Thôi cũng được đi, khen để các bà vui lòng thì tội gì không khen, vì lời khen đâu có mất tiền mua. Thế nhưng đi mua sắm với các bà thì thật là khổ, đàn ông chúng tôi phải ôm đồm đủ mọi thứ, kể cả việc mang, xách, khuân vác lẫn việc trả tiền, các bà đi người không, tay chân thừa thãi thế mà có cái cửa xe cũng phải đợi chồng mở dùm rồi mới chịu chui vô, thế có vô lý không? Chẳng trách người Mỹ đã xếp đặt thứ tự ưu tiên:

- Thứ nhất đàn bà

- Thứ nhì trẻ em

- Thứ ba là chó

- Thứ tư mới đến đàn ông

Ở nước Mỹ, đàn ông chúng tôi phải đứng sau chó, thật tội nghiệp. Than ôi! Cái thời “tam tòng tứ đức, phu xướng phụ tùy” nay còn đâu?

Muốn làm một người đàn ông ga lăng không dễ đâu nhé, trước hết phải học cái tính kiên nhẫn, không được tỏ ra sốt ruột, khi phải chờ người yêu trang điểm, không hiểu họ tô vẽ gì trên mặt mà lâu còn hơn họa sĩ sơn vẽ một bức tranh? Xong mục trang điểm, còn đến mục làm tóc và chọn quần áo, nàng tần ngần đứng trước cái tủ đầy nhóc quần áo mà than rằng:

- Hết áo mặc rồi!

Vào tiệm ăn thì phải kéo ghế cho nàng ngồi trước, rồi mình mới dám ngồi. Hẹn hò, các nàng thường đến trễ cả mấy tiếng không sao, mình lỡ kẹt xe trễ độ nửa giờ là có châu năn nỉ gãi lưng, ai bảo làm đàn ông là sướng? Lại một điều là biết mình bị thiệt thòi, thế mà cái lũ đàn ông dại khờ vẫn cứ chạy theo người đẹp, cam tâm tình nguyện để cho các nàng bắt nạt, bởi vì không có các nàng thì cuộc đời còn chi là hương vị? Tôi nhớ hồi học lớp đệ nhị, thi lục cá nguyệt môn toán, thấy cô bạn ngồi kế bên mặt buồn rười rượi, loay hoay hết cắn bút lại thở dài thì biết ngay cô nàng tìm không ra đáp số, thế là tôi động lòng trắc ẩn, nổi máu yêng hùng, ném bài giải cho nàng chép. Không may, bị thầy giáo bắt được, thế là bị số không điểm thi, và phải đi “công si” ngày chủ nhật. Kết quả là cuối học kỳ năm đó, học không đót mà vẫn bị đội sổ, anh chàng hiệp sĩ mặt dài thuẫn, buồn tình ca bản “ôi ta buồn ta đi lang thang bởi vì đâu?” Dễ thương quá là tuổi hồng, thời học trò.

Tuy nhiên không phải bọn trai mới lớn chúng tôi đùa nào cũng khờ khạo cả đâu, có khối đùa cũng khôn lanh ra trò, trong số này đáng kể phải là thằng Đức, bạn thân của tôi. Tên này ngoài bộ mã đẹp trai, lại nổi tiếng hào hoa, ga lăng như tài tử xi nê, bạn gái quen thân hay sơ đều được hắn tặng những món quà sang trọng, chủ yếu là những bó hoa thật đẹp, thật đáng giá, các cô cảm động là cái chắc. Giá hoa dạo đó rất đắt, bọn tôi lé mắt, phục hắn sát đất, tưởng đâu hắn phải là một công tử nhà giàu, con cái của ông to bà lớn nào đó, mới dám xài sang như thế. Nào ngờ, điều tra ra mới biết cha hắn chỉ là một tiểu công chức, gia cảnh nhà hắn cũng thường thường bậc trung như chúng tôi vậy, còn hắn chỉ là học trò, chưa làm ra được đồng nào. Có lần không ngăn được tò mò, tôi hỏi:

- Tiền ở đâu ra mà mày dám chơi ngông?

Hắn do dự một hồi, rồi làm thinh không chịu trả lời, tôi năn nỉ mãi, sau cùng hắn bắt tôi phải hứa “sống để bụng, chết đem theo, không được hé môi cho bất cứ ai.” Điều kiện nào mà tôi chả chịu? Sau khi nghe tôi thề bán mạng, hắn mới yên lòng, ghé tai tôi thì thầm tiết lộ bí mật:

- Tao đâu có mất tiền mua? có cả một kho hàng vô tận...

- Nhà mày trông hoa à? hay có cửa tiệm bán hoa?

- Làm gì có!

- Thế... hoa tặng người đẹp, mày lấy ở đâu ra?

Hắn tùm tùm cười ruồi:

- Đừng hỏi nữa, cứ đi theo tao khắc biết!

Nó dắt tôi vào... nghĩa trang, nhìn quanh quần một hồi rồi mới bước tới trước một ngôi mộ xây cất có vẻ cầu kỳ, sang trọng, nó chấp hai tay lại khấn vái một cách rất thành khẩn:

- Kính chào ông bác không quen, cháu mạo muội xin ông bó hoa này, ông ở dưới đó chắc không cần tới hoa đâu, để lâu nó héo đi ừng lăm, cho cháu, cháu sẽ dùng được khỏi việc và cháu rất cảm ơn ông. Cầu chúc cho ông được thanh thoi an nghỉ.

Nó vái vái thêm mấy cái nữa, rồi thản nhiên cầm lấy bó hoa rất đẹp đem đi, nghĩa trang nhà giàu có khác, toàn là những loại hoa hiếm, quý. Tôi há hốc miệng, không tin những gì mình vừa trông thấy, thật khó mà tưởng tượng được ở đâu ra hắn lại có cái sáng kiến rùng rợn đó? Lúc ra về tôi mỉm cười nghĩ thầm, không biết những người đẹp của hắn có còn cảm thấy thơ mộng nữa không, nếu biết rằng những bó hoa rất đẹp kia - được hắn đem về lộng giấy bóng kính và cột nơ rất mỹ thuật - được lấy trộm từ nghĩa địa?

Thằng bạn ma lanh không hiểu về sau có tán được người đẹp hay không? Nhưng tôi thì rút ra được một bài học: các cô có bạn trai còn là học trò, mà lại muốn lãng mạn như trong xi nê, có chàng quì gối dâng hoa, xin hãy coi chừng có ngày bị lạnh xương sống! Giữ lời hứa với Đức, tôi tuyệt đối giữ kín bí mật của hắn cho tới giờ này, nghĩa là hơn bốn mươi năm sau. Bây giờ đầu đã hai thứ tóc, đã qua rồi cái thời của đào tán gái, có tiết lộ ra hắn

cũng chẳng cần, phải không Đức? Ôi! kể làm sao hết những nghịch ngợm dễ thương của thời học trò, những ngày xưa thân ái đó, đã lưu lại trong ký ức tôi nhiều kỷ niệm khó quên, cái dĩ vãng đầu yêu đó, mỗi khi gọi lại đều làm tôi cảm động.

Thuở đó tôi chỉ biết si chứ chưa biết yêu, si thì tôi đã si nhiều người, nhưng yêu thì chỉ yêu có một người thôi, người ấy chính là em. Tôi gặp em trong phòng triển lãm tranh của họa sĩ Đức Tuấn, ngày đầu khai mạc nên đông lắm, người ra vô tấp nập. Em tới trễ, khi em bước vào, căn phòng như sáng rực lên, tà áo xanh và khuôn mặt ngây thơ, xinh đẹp của em làm tôi bị hấp hồn ngay tức khắc. Đạo đó em mới mười sáu tuổi thôi, cái tuổi đẹp nhất của đời người. Vô tình em đứng ngay trước mặt tôi, tôi hỏi chuyện làm quen:

- Thưa cô, cô đi xem tranh à? Phòng đông quá, trời ơi là chen...

Em đáp:

- Vâng, đông quá!

Vô tình lời đối thoại của em và tôi đều gần giống như trong bài thơ Đi Chùa Hương, cả hai cùng bật cười lên một lúc. Tôi tán:

- Trông cô hơi quen quen, hình như có gặp ở đâu rồi?

Em tròn cặp mắt nai tơ, ngược lên chờ đợi... Tôi vờ suy nghĩ, rồi à lên một tiếng:

- Phải rồi, gặp ở cổng trường Trung Vương! Tôi đi đón em tôi...

Em lắc đầu:

- Em đâu có học Trung Vương.

- Tôi nói lộn, trường Gia Long?

Vẫn lắc đầu.

- Trường Cô Giang? Hưng Đạo? Lê Văn Duyệt? Huỳnh Khương Ninh? Marie Curie? Hay... Lê Bảo Tịnh?

Em cười tủm tỉm:

- Anh có nhiều em gái quá nhi? Hay anh là thanh tra học chính mà sao trường nào anh cũng tới?

Câu hỏi sao mà ác, còn nhỏ mà đã biết kê tú đứng, tôi còn đang lúng túng, thì em đã tiếp tục:

- Thế anh đã tới Cà Mau chưa?

Mắt tôi sáng lên:

- Vậy ra cô là học trò trường Cà Mau?

Em mỉm cười, đôi má núm đồng tiền rất xinh:

- Không phải, em chỉ nói đùa thôi.

- Thế cô học trường nào?

- Đề cho anh đoán!

Nói xong em bỏ ra về, để tôi ngẩn ngơ. Người đâu mà ác gớm! Làm tôi phải mất mấy tuần mới tìm ra chỗ ở của em. Đừng hỏi bằng cách nào tôi tìm ra được? Khi người đàn ông đi tìm nửa mảnh kia của mình, thì có ngại gì khó khăn?

Người đâu gặp gỡ làm chi

Trăm năm biết có duyên gì với nhau.

Mới gặp một lần mà đã tương tư, những đêm không ngủ, những chiều lang thang trên hè phố... Nhìn đâu cũng thấy bóng hình em. Tôi đến tìm em nơi trường em đang ở nội trú, trường Regina Pacis, một trường nữ, dòng Công giáo, kỷ luật rất nghiêm minh. Tôi vẫn chưa được biết tên em, nhưng mặc kệ, tới đâu hay tới đó, tôi liêu ròi...

- Cậu đi thăm ai? Bà sơ hỏi.

- Em tôi!

- Cô ấy tên gì?

Tôi lúng túng, may sao trời xui đất khiến, vừa lúc đó thoáng thấy bóng em đang bước trên hành lang, tôi mừng rỡ kêu lên:

- Nó kia kìa! Cô học trò mặc áo đầm trắng đang bước lên thang lầu đó, chắc nó chưa trông thấy tôi.

- À con bé Thiên Nhiên đó hả? Thôi được rồi, cậu ngồi chờ để tôi đi gọi nó.

Tôi ngồi xuống mà tim đập rộn ràng. Thiên Nhiên! Tôi biết tên em rồi nhé? Bí mật mãi, tên em đẹp lắm, dễ thương lắm, đẹp và dễ thương như con người của em vậy. Không hiểu sao em có một sức thu hút lạ lùng khiến tôi mới gặp một lần mà đã tương tư, còn em, không biết em có còn nhớ cái lần gặp gỡ định mệnh đó không? Hay đã quên rồi, bởi vì em chỉ coi tôi như một bóng người qua đường? Tôi hồi hộp vô cùng, mỗi phút qua đi lâu như một thế kỷ, tôi sốt ruột nhìn đồng hồ, đã hơn nửa giờ rồi, sao lâu quá, hay là em không muốn gặp tôi? Phòng đợi, khách khứa ra vô tấp nập, một cô gái ngồi gần tôi này giờ vừa tiễn người nhà ra cửa, quay vào, cô ta dừng chân ngay trước chỗ tôi đang ngồi, nheo mắt một cách khôi hài:

- Có thật anh là anh của Thiên Nhiên không đấy?
- Tại sao cô lại hỏi tôi như thế?
- Tại vì... Cô ta mỉm cười, tôi chính là em gái của Thiên Nhiên đây!

Tôi giật mình ngồi thẳng lên, mặt đỏ bừng bối rối, mắc cỡ như một tên đang ăn vụng bị bắt quả tang, tôi chỉ muốn độn thổ. Nhưng khi ngẩng lên bắt chợt nụ cười ma mãnh của cô nàng, tôi thở phào:

- Cô đừng có rồn!

Cô ta vẫn chưa buông tha:

- Ô hay, anh nói thì tôi tin, còn tôi nói thì anh bảo là rồn? Ở đời có chuyện lạ chưa? Anh em một nhà mà không nhận ra nhau?

Thấy mặt tôi thộn ra, khờ khạo quê một cục, cô ta thương hại:

- Nói đùa thôi, tôi là bạn thân của Thiên Nhiên cả mấy năm nay, tôi biết nó làm gì có anh, chỉ có hai em gái và một đứa em trai còn nhỏ. Này, thú thật đi! Có phải anh si tình nó không? Hối lộ cái gì, tôi sẽ làm mai cho.

Tôi cười ngượng nghịu:

- Tôi nghĩ chẳng cần đâu, chịu các cô là tinh quái.

Tới đây thì có tiếng chân đi nhẹ nhàng trên hành lang, rồi cửa bật mở và hai người xuất hiện cùng một lúc: bà sơ giám thị và Thiên Nhiên!

Tôi đứng bật dậy, trong khi bà giám thị quay sang Thiên Nhiên:

- Cậu ấy chờ đã khá lâu rồi đấy!

Tôi nhìn chăm chú, em đã thay y phục khác, quần jean trắng, áo pull bỏ ngoài màu vàng nhạt, tóc em mượt mà buông xõa bờ vai, ôm khuôn mặt trái soan trắng mịn, em xinh như một nụ hồng. Em nhìn tôi với một vẻ láu lĩnh, rồi rất tự nhiên, em reo lên:

- Ô kìa anh Ba (em cũng chưa biết tên tôi) anh tới hỏi nào? Hai bác vẫn khỏe cả chứ? Bữa nay ba má em bận, không đến đón em được à?

Em hỏi dồn dập để che dấu bối rối, hỏi mà cũng chẳng cần nghe trả lời, lúc đó chắc em cũng hồi hộp lắm. Hỏi xong, em quay sang bà giám thị, ngập ngừng nói dối:

- Thưa Sơ! Đây là người anh con bác ruột của em.
- Cậu đến thăm thôi, hay là...
- Dạ thưa sơ, tôi vội vã nói, ba má của Thiên Nhiên bận nên nhờ tôi đến xin phép sơ để đưa Thiên Nhiên đi phố một lúc.

- Được, tôi cho phép, nhưng có đi đâu thì phải về sớm trước 8 giờ tối.

- Dạ!

Bà sơ giám thị vừa đi khỏi, tôi nhìn em đắm đuối, em lườm tôi bằng con mắt có đuôi:

- Sao liêu thế?
- Không liêu sao gặp được em? Người đâu mà ác gớm!

Em cười, cặp mắt long lanh và đôi môi mọng, xinh quá sức:

- Em đâu có ác, không thấy là hỏi này em đã vì anh mà nói dối ma soeur đó sao? Em chưa nói dối bao giờ...

Lòng tôi như nở hoa, thì ra em đâu có vô tình, cô bé trông tầm ngảm, tầm ngảm mà tình tứ ra phết. Tôi cười thật rạng rỡ:

- Cám ơn em, thế là anh đã được đền bù.

Rất trân trọng và dịu dàng, tôi nắm lấy tay em đưa ra khỏi cổng trường, thế là bắt đầu một cuộc tình...

Năm năm sau, cô bé lần đầu biết nói dối đó trở thành vợ tôi.

Trước đám cưới một hôm, tôi cùng nàng đi ký giấy hôn thú ở Tòa Thị Chính. Ra về, tên bạn thân nhất của tôi đi theo để làm nhân chứng, đã ghé vào tận mặt tôi, cười chế diễu:

- Mày khôn ba mươi năm, chỉ dại có một phút thôi, đó là cái phút vừa rồi. Tại sao mày lại ký tên vào tờ giấy đồng ý để mất tự do, cam tâm tình nguyện làm người tù chung thân của bà ấy?

Tôi chỉ cười cười, không đáp, rồi nó sẽ hiểu khi đến lượt nó, đó tránh khỏi, bởi vì có ai mà chẳng phải qua cầu? Nói một cách công bằng, ở đời cái gì cũng có vay có trả, mất cái này thì sẽ được cái khác bù lại, mảnh giấy hôn thú không đơn thuần chỉ là bản án tù chung thân, mà còn là giấy phép để mở cổng thiên đàng.

Sau đám cưới, chúng tôi có hai tuần trăng mật thần tiên ở thành phố Đà Lạt mộng mơ, sau đó trở về tổ ấm riêng, chúng tôi đã sống những ngày thật hạnh phúc. Bốn đứa con theo nhau ra chào đời: hai trai, hai gái đều thông minh, ngoan ngoãn và xinh đẹp. Căn nhà ngăn nắp, sạch sẽ lúc nào cũng rộn ràng những tiếng nói cười vui vẻ, căn bếp ấm cúng với những bữa ăn ngon nàng nấu cho chồng con, quanh năm bốn mùa chúng ta sống thật hạnh phúc.

Thời gian trôi, theo với năm tháng, hai vợ chồng cùng già đi, em bây giờ không còn là một cô bé đom đống ăn diện theo đúng một thời trang, người em hao gầy vì thức đêm những năm tháng dài em nuôi con bằng sữa mẹ, em không có thì giờ để đến mỹ viện chải tóc, làm đẹp vì thì giờ của em là để săn sóc chồng con. Nhưng không phải vì thế mà em kém đẹp, dưới mắt tôi, em còn đẹp hơn xưa, vẻ đẹp cao quý của người vợ hiền. Tôi bây giờ cũng thay đổi nhiều, không còn là một chàng trai trẻ trung, hào hoa hay nịnh đầm như thuở mấy chục năm về trước, lời nói đôi khi gắt gỏng, mong em hiểu cho là vì công việc ở sở quá căng thẳng. Cũng có đôi lúc tôi lại hay bay bướm, nhưng đó là bản tính tự nhiên của người đàn ông, tôi chỉ nói lãng nhăng cho vui, chứ chưa bao giờ phản bội em cả.

- Em đừng giận, anh thề là không có tình ý với ai khác, anh mà nói dối thì...

- Thôi đừng thề.

- Thế em có tin anh không?

Em lắc đầu:

- Những kẻ làm quấy đều sẵn sàng thề là mình vô tội, em đâu có ngu gì mà tin?

Nói thế, nhưng em vẫn vui vẻ, làm như đó chỉ là chuyện đùa. Em khôn lắm, chính sự dịu dàng và đức bao dung của em làm tôi cảm động, và tôi biết là mình đang có trong tay một viên ngọc báu, nên tôi đã hết sức cung quý, nâng niu, giữ gìn...

Thời gian vẫn trôi, các con đã đỗ đạt thành tài, và có gia đình riêng cả. Ngoảnh đi, ngoảnh lại, chúng ta đã già, răng chưa long, nhưng đầu đã hai thứ tóc, tôi ngoài bảy mươi còn em cũng hơn sáu chục. Chúng ta đang ở vào mùa thu của cuộc đời rồi, nhưng mùa thu vẫn còn đẹp lắm, phải không em? Thời gian đâu có ảnh hưởng đến tình yêu của chúng mình, tôi chợt có ý nghĩ ngộ nghĩnh, so sánh em 16 tuổi khi xưa và em 61 tuổi bây giờ, cũng không có gì khác biệt cả, bởi vì tình yêu tôi dành cho em lúc nào cũng như thuở ban đầu, không bao giờ thay đổi. Đối với tôi, dù ở tuổi nào, em cũng vẫn là một người tình say đắm, em lúc nào cũng chiếm một địa vị độc tôn trong tim tôi. Theo với tháng năm, chúng ta cùng già đi, nhưng vợ chồng lấy nhau càng lâu thì tình càng nặng, nghĩa cũng thêm sâu. Những buổi sáng êm đềm, cùng ngồi uống trà bên nhau, chúng ta mắt vẫn nhìn mắt, tay vẫn nắm tay. Mắt nhìn không còn đắm đuối, nhưng chan chứa thương yêu ân tình, và tay vẫn nắm tay khăng khít, chúng ta sung sướng cảm thấy sự hiện diện của người nọ đối với người kia là cần thiết, là quý báu. Xin cảm ơn Thượng đế đã cho chúng ta còn đủ cả đôi ở cái tuổi này.

Thiên Nhiên ơi!

Hôm nay là kỷ niệm bốn mươi năm ngày cưới của vợ chồng mình, anh muốn nói với em tất cả những cảm nghĩ của anh, sau bốn mươi năm cùng em sánh vai đi chung trên con đường đời. Bốn mươi năm qua nhanh như một giấc mơ, chúng ta đã có với nhau bao nhiêu kỷ niệm vui cũng như buồn, kỷ niệm nào nhắc đến cũng làm anh cảm động.

Trải qua bao nhiêu thăng trầm, em lúc nào cũng sát cánh bên anh, nâng đỡ, an ủi, chia sẻ... và chúng ta đã đi đầu đất nhau vượt qua bao nhiêu chông gai, sóng gió. Bên em, anh luôn luôn có cảm giác êm đềm, yên ổn và sung sướng, anh cảm nhận được tình yêu sâu đậm em dành cho anh, những nhọc nhằn, hy sinh em đã chịu, và những ngọt bùi em đã cùng anh chia sẻ. Tuy rằng cuộc sống cũng như thời tiết, có những lúc mưa thuận gió hòa, cũng có những lúc phong ba bão táp, nhưng nhờ vào tình yêu chân thành, cùng với những quyết tâm cố gắng, chúng ta đã vượt qua tất cả, và con thuyền hạnh phúc vẫn vững vàng, êm ái xuôi dòng. Hôm nay ngồi nhớ lại quá khứ, quãng đời bốn mươi năm chúng ta đã trải qua bên nhau, anh không khỏi cảm động. Xin cảm ơn em đã cho anh hạnh phúc ngọt ngào của tình yêu lứa đôi, xin cảm ơn Thượng Đế, anh đã có em là người tình trăm năm.

PHƯƠNG - LAN

(Trích trong tác phẩm *40 Năm Cuộc Tình*)

LIỆT SĨ HẾT RỒI

(Trích tuyển tập thơ văn CHỊ EM OI!)

*

Công an, súng đạn, dùi cui
Trò tài đánh đập dân tôi
Trốn đầu “*anh hùng*” khôn lời?
Giặc vào đã chật Nhà rồi!
Liệt sĩ nằm ngời nơi nao?
Ý Nga, 20.2.2019

ĐỘC GIẢ

(Trích tuyển tập thơ văn CHỊ EM OI!)

*

Thật thâm trầm, sâu sắc
Bạn chia sẻ văn, thơ
Nguồn an ủi vô bờ
Hắn chút gì tâm đắc?

Chữ dẫn đo, cân nhắc
Không lập trường lưng lờ
Thương anh hùng sa cơ,
Màn đêm dài dằng dặc.

Quê Nhà xa vắng
Tôi cùng Bạn giữ cờ
Mặc thiên hạ nhớn nhơ
Ta không đầu hàng giặc!
Ý Nga, 20.2.2019

EM TẬP VIẾT

(Trích tuyển tập thơ văn CHỊ EM OI!)

*

Hôm nay ngồi viết lá tre
Càng hao tốn mực càng nghe nghẹn ngào
Quê hương mai này ra sao?

YẾT!

(Trích tuyển tập THƠ YẾT HẬU.)

*

Giặc ngày càng lấn quyền
Đảng vẫn láo tuyên truyền
Miệng lưỡi luôn nhuần nhuyễn
Nói láo vốn nghiệp chuyên:
Xảo quyết!
Ý Nga, 20.2.2019

*YẾT: nêu lên cho mọi người biết

*Thơ YẾT HẬU: 1 thể thơ có câu cuối cùng chỉ có 1 hay 2 chữ

CẢM ƠN EM CHUYỀN LỬA

(Thay lời cảm ơn các Bạn Trẻ trong nước đã tiếp tay
chuyền Lửa.

Trích tuyển tập CHỊ EM OI!)

*

Cám ơn Bạn chuyển bài giùm cho nhé!
Thơ e dè, tuổi trẻ mấy ai nghe
Giặc tràn trề, đảng vẫn cứ nín khe
Ai hó hé, đảng rắn đe, bắt, giết.

Tôi phải viết, Bạn phải làm hào kiệt
Đuổi ngoại xâm phải can đảm, đồng tâm,
Không ngậm tằm cảnh hủy diệt lỗi lầm,
Cùng suy gẫm viết lại trang hùng sử!
Ý Nga, 20.2.2019

SAO EM KHÔNG TRẢ LỜI?

(Trích tuyển tập KHUYÊN EM.)

Anh rủ em đi dạo chơi
Tê công bàn tay, anh ơi
Lập cập đi hoài dưới tuyết

Tình thơ thân thả, đồng bào thương ơi!
Ý Nga, 20.2.2019

MAU!

(Trích tuyển tập KHUYÊN EM.)

*

Giặt khô, ủi thẳng, xếp riêng
Áo quần cất gọn, năm yên tử rồi
Bây giờ quét bụi đi thôi
Lau nhà, rửa chén, lục nồi nấu ăn.
Làm mau kéo bị cằn nhằn!
Á Nghi, 14.2.2019

Đóa Vô Thường Tình Yêu

Có nỗi nhớ thét gào trong tiềm thức
Oằn mình theo cơn lốc cuối mùa đông
Tình đã trôi theo cơn nước xuôi dòng
Đời vẫn thế, dấu giấu hờn khô lẹ.

Lòng ta giống như muôn ngàn bọt bẻ
Vỗ miên man bờ cát mịn trên ai
Có thỏn thức u hoài chiều bóng xế
Vẫn trở về lòng biển cả đam mê.

Và tình yêu thú đau thương trần thế
Tim đọa đầy hồn mất lối liêu xiêu
Giữ hương yêu dấu ngàn đời trong mộng
Gọi giấc mơ về, ngõ vắng quạnh hiu.

Có xuyên xao ai người thấu hiểu
Vòng tay đan chìm đắm vực ân tình
Cho loài chim khao khát ánh bình minh
Mùa xuân hót líu lo chào nắng mới.

Có đôi tim cùng mơ trên bến đợi
Hòa trong nhau dòng máu thấm yêu thương
Dấu xa cách muôn đời trong vọng tưởng
Tình ơi tình nào biết đóa vô thường!

Nở rồi tàn lẻ loi thu muộn
Xuân rồi đông rụng rức buồn vui
Quán quýt rồi xa như mộng ảo
Tan hợp trầm luân một kiếp người.
Ngọc Quyên

Run rẩy sao nói nên lời?

- Cho anh nắm tay đi, rồi
cả hai sẽ ấm chung đôi
Anh cũng hết đường chịu nổi!
Bất ngờ... môi anh truyền... môi.

Thế rồi tay chân lồi thối,
Thế rồi tim đập liên hồi,
Ôi chao bùng bùng cơn nóng
Hình như ai đổ mồ hôi?
Á Nghi, 14.2.2019

YÊU DÂN LÀ YÊU NHAU

(Trích tuyển tập TÌNH EM CHO ANH.)

Mình hạnh phúc có nhau trong đời sống
Mỗi một ngày đều được Lễ Tình Yêu
Mỗi một đêm còn vàng rực ráng chiều
Tình mát dịu, mỗi vàng trắng ngọt mật.

Cùng chia sẻ nỗi lo toan thường nhật
Giữ hương Yêu thơm nguyên chất ngọt ngào
Xuân ngàn sau vẫn mãi mãi Xuân đầu
Tròn quỹ đạo, đường Tình mình chung lối.

Dẫu ngược gió, không làm đường, lạc lối
Sống và vui trong lý tưởng đấu tranh
Dân bất an, mình bớt chút an bình
Tâm an định noi gương xưa anh dũng.

Tìm Mạch Sống cho quê hương tù túng
Dâng lòng son chia đau đón Việt Nam
Cùng quan tâm theo vận nước thăng trầm
Tình yêu ấy là tình yêu bất diệt!
Á Nghi, 13.2.2009

CHO MÔI EM MỘT MÀU SON

Em một nửa đi tìm anh một nửa,
Mộng đêm xuân xin ghép lại cho tròn...

Bích vừa lui cui làm bếp vừa dặn dò chồng:

- Anh Đoan, những ngày bạn em ở đây anh đừng lạnh lùng và nghiêm trang như một thầy tu nữa nhé. Chốc nữa cùng em ra phi trường đón nó em muốn anh phải thực hiện ngay cho em thấy, tươi vui và nồng nhiệt lên....

Đoan hứa cho vợ vừa lòng:

- Em muốn anh tươi vui thì anh sẽ tươi vui ngay.

Bích hào hứng:

- Em hoàn tất bữa cơm đãi khách xong là đi tắm rửa thay quần áo đây. Anh cũng sẵn sàng đi là vừa.

Khách từ phương xa đến, Hoài Thu vừa từ Việt Nam sang Mỹ du lịch hai tháng, nàng ở nhà người chị họ ở California một tháng và sẽ bay từ Calif. đến Texas ở nhà vợ chồng Bích một tháng. Lịch trình này Hoài Thu và Bích đã rộn rã email và nói chuyện phone trao đổi nhiều lần.

Khi xưa ở Việt Nam, Bích và Hoài Thu là cô giáo dạy chung trường, dạy cùng môn văn, dù Hoài Thu kém Bích 3 tuổi nhưng hai người vẫn là bạn thân, luôn chia sẻ cho nhau những buồn vui nghề nghiệp và cuộc đời.

Bích định cư ở Mỹ. Sau này Bích đã liên lạc được với Hoài Thu, tình bạn giữa Bích và Hoài Thu lại thân thiết kéo dài cho đến bây giờ.

Đoan thay đồ xong, chàng nói với vợ:

- Anh trình diện em đây, đủ chỉnh tề để chào đón bạn em chưa?

Chàng vốn ít nói, nghiêm trang và trầm lặng. Hai vợ chồng hai công việc và cả những ý nghĩ cũng hoàn toàn khác nhau, Bích làm chủ một tiệm nail cách nhà 1 giờ xe, Đoan là kỹ sư làm việc gần nhà ngay downtown Dallas. Buổi chiều chàng về nhà có cả một khoảng thời gian dài riêng tư để sống theo ý mình, đọc sách hay lên net.

Đứa con trai duy nhất của họ chọn học một trường đại học ở tiểu bang khác, nó mới vào đại học năm ngoái. Ngôi nhà rộng 4,000 Sq. ft. quá thênh thang cho hai vợ chồng. Bích đã hôn hờ rủ Hoài Thu sang Mỹ chơi và đến ở nhà nàng. Đây là lần đầu tiên đôi bạn gặp gỡ sau bao nhiêu năm xa cách.

Chuyến bay từ phi trường LAX đáp xuống phi trường DFW lúc 4 giờ chiều. Bích điệu dàng ôm một bó hoa xinh để chào đón khách. Dù đã từng trao đổi nhau hình ảnh mà khi Hoài Thu xuất hiện Bích vẫn ngỡ ngàng vì nàng trẻ đẹp hơn so với tuổi 42, có lẽ phụ nữ độc thân chưa từng lập gia đình vẫn giữ được nét son trẻ lâu hơn. Bích trao hoa cho bạn và ôm nàng trong vòng tay:

- Hoài Thu ơi, chẳng ai ngờ hai đứa mình lại gặp nhau nhỉ.

Đoan lên tiếng chào:

- Chúc mừng hai cô “nôi lại tình xưa”.

Bích liền vui vẻ giới thiệu:

- Đây là Hoài Thu, cô bạn nhỏ của em. Còn đây là anh Đoan chồng Bích, như Bích đã kể trước cho Hoài Thu rồi, anh Đoan vốn là người nghiêm trang như thầy tu lại trầm ngâm như nhà thơ. Nhưng anh... chẳng thuộc kinh và cũng chẳng biết làm thơ.

Hoài Thu dè dặt:

- Chào anh Đoan, không biết là em có làm phiền anh không? Cho em xin lỗi trước nhé.

Đoan lịch sự:

- Cô đừng khách sáo.

Bích đã giao tiệm nail cho nhân viên trông coi, nàng nghỉ hẳn một tuần ở nhà tiếp khách, Đoan cũng lấy một tuần vacation cùng vợ đưa khách đi chơi đó đây.

Trước tiên là Bích đưa Hoài Thu đến thăm tiệm nail để được dịp khoe những thành công của mình, tiệm mở đã lâu, dưới tay nàng luôn có gần chục cô thợ nail làm chăm chỉ không hết việc.

Đưa Hoài Thu đến vài danh lam thắng cảnh trong vùng xong Bích đề nghị một chuyến đi chơi xa tiểu bang nào đó nhưng Hoài Thu nói nơi nào trên đất Mỹ đối với nàng đều là cảnh lạ, đều đẹp, chẳng cần đi xa khỏi tiểu bang Texas làm gì.

Đi trên xa lộ thấy những cánh đồng mênh mông sau mùa gặt hái cỏ khô tro trọi cũng làm nàng tò mò thích thú.

Thấy những con đường nhỏ hun hút vào sâu trong đám rừng ven đường nàng cũng bâng khuâng khi biết con đường đó dẫn vào một trang trại một mình một cõi của chủ nhân. Nàng ao ước:

- Giá mà chúng ta được vào một trang trại xem sao...

- Nhưng vắng vẻ và buồn lắm Hoài Thu ạ.

Hoài Thu mơ màng:

- Hoài Thu thích sống nơi ấy với ... một người thương.

Bích thắc mắc:

- Tại sao một người đẹp và có học như Hoài Thu lại... chưa lấy chồng cho đến bây giờ nhỉ? Kén chọn quá hở?

Hoài Thu bào chữa:

- Có nhiều người đến với Hoài Thu nhưng... có lẽ tại duyên chưa đến thì đúng hơn. Nhìn lại mới biết mình... đã già.

Đoan lái xe lặng im nghe vợ và bạn nói chuyện, mới gặp Hoài Thu lần đầu chàng cũng đã tự hỏi như Bích đã hỏi và chàng thấy mơ ước của Hoài Thu hình như... giống chàng. Ở một nơi vắng vẻ nào đó chàng vẫn muốn tìm đến, một cuộc sống đơn giản, bình yên, êm ả. Trong khi Bích thích cuộc sống ồn ào, nhà cao cửa rộng, xe đẹp đời mới để phô trương với bạn bè sang đẹp. Cô giáo dạy môn văn khiêm nhường đơn giản ngày nào đã thay đổi theo thời gian, theo dòng đời.

Sau một tuần thì Bích đi làm lại, sáng đi chiều tối mới về đến nhà, là chủ nhân nên nàng phải đến tiệm sớm và là người ra về sau cùng.

Đoan cũng đi làm lại, nhưng chàng có buổi chiều để đưa Hoài Thu đến những nơi nào đó trong thành phố. Bích đã giao phó cho Đoan công việc này.

Hoài Thu thích ra hồ, cách nhà chỉ 15 phút. Nàng và Đoan thông dong đi bộ quanh hồ và nói đủ thứ chuyện cho đến khi mỗi chân thì cùng ngồi trên băng ghế đá dưới gốc cây dọc theo bờ hồ, lại vừa chuyện trò vừa nhìn những con vịt trời bơi trong làn nước cho đến khi chiều xuống thấp, gió lạnh lạnh hai người mới ra về.

Đoan vài lần đã hỏi:

- Em chán cảnh hồ chưa? Mai anh đưa em đến nơi khác. Thành phố Dallas với những thành phố nhỏ lân cận em càng đi càng thấy mênh mông.

- Ngày nào em cũng thích ra đây, xung quanh mình là gió, nước với mây trời còn chỗ nào đẹp hơn nữa.

Đoan cũng từng nghĩ thế. Không hiểu sao chàng và Hoài Thu là hai kẻ lạ, ở rất xa nhau mà bỗng gần nhau, hiểu nhau như tri kỷ tự bao giờ.

Về nhà Hoài Thu và Đoan chung tay làm bếp sửa soạn bữa cơm chiều đợi Bích về cùng ăn. Đoan thích thú khi được Hoài Thu “sai bảo” lấy thứ này thứ nọ. Căn bếp ấm cúng khi chỉ có hai người.

Mỗi cuối tuần tiệm nail đóng cửa Bích lại cùng chồng đưa Hoài Thu đi chơi và đi ăn. Hai vợ chồng chủ nhà đã đưa Hoài Thu đi thêm nhiều nơi trong và ngoài thành phố để hiểu biết thêm về cuộc sống ở Mỹ.

Hoài Thu thấy tiếc từng ngày trôi qua, có gì đó khiến nàng gần gũi thân quen nơi căn nhà này. Garage ngăn nắp do bàn tay Đoan sắp xếp, vườn sau có patio xinh đẹp là thành quả của Đoan, chàng lát những phiến đá nâu đỏ, hàng rào gỗ nâu với bụi hoa hồng leo màu vàng xum xuê. Chiếc ghế xích đu và bộ bàn ghế kê trong sân patio là dịp vợ chồng bên nhau. Chàng là người đàn ông của gia đình. Nàng cũng đã từng ước mơ có một người đàn ông như thế trong đời.

Chiều nay là chiều cuối cùng Hoài Thu ở Mỹ. Chiều mai nàng sẽ giã từ. Chuyến đi nào cũng có ngày về, nhưng lần về này chắc sẽ buồn hơn bao giờ. Tự nhiên Hoài Thu cảm thấy thế.

Đoan đi làm về sớm hơn mọi ngày, vừa mở cửa thấy Đoan, Hoài Thu không kìm nén được sự ngạc nhiên và mừng vui thốt lên:

- Anh đã về...

Nàng chột ngượng ngừng bối rối, anh là ai mà làm nàng chờ mong đến thế.

Chàng cũng bối rối giải thích:

- Anh về sớm vì... chỉ còn một buổi chiều nay. Em muốn đi đâu không? Trước khi Bích về sớm chúng ta cùng đi nhà hàng ăn dinner.

Nàng dí dỏm:

- Ra bờ hồ như mọi ngày anh ạ, để em tạm biệt những con đường, hàng cây và cả những con vịt trời đáng yêu bơi trên hồ nữa chứ.

- Chắc chúng sẽ buồn lắm vì không có em thả những mẩu bánh mì sandwich cho chúng ăn.

Chàng muốn nói thêm “và anh sẽ buồn hơn cả triệu lần.” nhưng chỉ là tiếng nói thầm trong lòng.

Nàng vào trong phòng thay quần áo. Khi Hoài Thu đang trang điểm thì Đoan gõ cửa, Hoài Thu mở cửa ra thấy anh đứng chờ ngay nơi khung cửa, nàng không thể và không đủ can đảm mời anh lui ra để khép cánh cửa vào.

Nhìn vào tấm gương từ bàn trang điểm Hoài Thu thấy Đoan, anh như có điều gì băn khoăn muốn nói. Anh như kẻ đang đứng giữa ngã ba đường chưa chọn được một lối đi.

Nàng mở tung hộp trang điểm lục tìm từng thỏi son.

Chiều nay lần cuối cùng đi ra ngoài với Đoan chẳng hiểu sao nàng muốn thay đổi một màu son. Nàng vẫn là Hoài Thu hay là một con người mới mẻ nào khác?

A, đây rồi... nàng thềm reo lên khi đã tìm được một màu son vừa ý.

Hình như Đoan bước đến sau lưng nàng, Hoài Thu đứng lên xoay người lại, bốn mắt nhìn nhau quá gần.

Để tránh ngượng ngùng Hoài Thu vờ vô tư mở nắp thỏi son môi màu hồng san hô và khoe:

- Anh thấy màu son này đẹp không?

Đoan hỏi lại nàng:

- Cho phép anh tô một màu son lên môi em không? Màu son sẽ không bao giờ nhạt phai.

Hoài Thu ngỡ ngàng lặng người và run rẩy... Suốt một thời con gái cho đến tuổi xuân muộn này chưa có người đàn ông nào có ý nghĩ đáng yêu như anh, tô điểm cho đôi môi nàng một màu son.

Không đợi câu trả lời, Đoan đã nhanh chóng ôm lấy khuôn mặt nàng, hôn lên đôi môi nàng một nụ hôn dài. Đôi môi người phụ nữ chưa từng yêu, dịu dàng và ngọt thơm như trái cây chín giữa mùa.

Hoài Thu chột bưng tỉnh cơn mê, nàng phản ứng như một cái máy chứ không phải là chính nàng. Hoài Thu tát Đoan một cái chắc chắn là đau lắm:

- Anh không được làm thế.

Đoan cũng như bưng tỉnh một cơn mê, chàng thảng thốt ngượng ngùng:

- Anh xin lỗi em. Anh vừa làm một chuyện điên rồ.

Chàng bước ra khỏi phòng. Hoài Thu đóng cánh cửa lại. Cánh cửa ngăn cách hai người, ngăn cách hai cuộc đời. Chiều Bích về sớm, Hoài Thu vẫn giữ vẻ bình thản và thân thiện với vợ chồng bạn khi cùng nhau đi nhà hàng ăn bữa tối cuối cùng bên nhau.

Hôm sau vợ chồng Bích nghỉ ở nhà. Bích và Hoài Thu cùng nhau nấu một bữa ăn ngon, cả ba đã chuyện trò vui vẻ. Hoài Thu chân tình nói với vợ chồng Bích:

- Cám ơn sự tiếp đãi của vợ chồng Bích, nhất là anh Đoan ... vất vả mỗi chiều đưa Hoài Thu đi đây đó
Đoan lại nói một câu như ngày đầu mới gặp:

- Cô đừng khách sáo.

Buổi chiều chỉ một mình Bích đưa Hoài Thu ra phi trường.

Đoan tiễn khách ra tới ngoài sân, người ngồi trong xe và người đứng ngoài xe cùng giơ tay chào tạm biệt. Bích giải thích với Hoài Thu:

- Anh Đoan thế đấy, đòi ở nhà. Anh bảo để hai đứa mình ra phi trường tha hồ chuyện trò trước khi chia tay.

Chiếc xe lăn bánh rời khỏi sân, Đoan bước vào trong nhà, bước chân chàng như có ma lực nào đó đưa đẩy chàng bước vào phòng của Hoài Thu, dù nơi này chàng đã cảm thấy mình có lỗi với Bích và với Hoài Thu. Mắt Đoan chợt vui khi thấy thỏi son môi còn nằm trên góc bàn trang điểm, thỏi son san hô hôm qua đã mở nhưng hôm nay nắp đậy lại gọn gàng trong chiếc hộp be bé xinh xinh. Nàng không bỏ quên, rõ ràng là nàng đã cố ý để lại cho chàng, Hoài Thu không cần đến thỏi son môi này nữa vì nàng đã có màu son môi chàng cho không bao giờ tàn phai.

Đoan cầm hộp son lên mở ra và ngắm nghía, cây son xài dang dở này đã từng tô điểm đôi môi nàng, cây son ở lại như một lời thương.

Trên chuyến bay dài chiều nay có một người con gái ngồi khóc lặng lẽ.

Trong đời Hoài Thu đã từng được tỏ tình nhưng chưa ai cho nàng rung cảm ngây ngất như Đoan. Khi nàng cảm nhận được một tình yêu thật sự, một tình yêu mà cả đời nàng vẫn đang tìm kiếm chờ mong thì chỉ là con đường cùng, ngõ hẹp.

Hoài Thu nhớ lại từng giây phút chiều qua, Đoan đã ôm hôn nàng.

Bất giác Hoài Thu đưa ngón tay đặt lên môi, vẫn thấy nụ hôn nồng ấm của anh còn đó.

Anh đã cho nàng một nụ hôn, một màu son môi bất diệt.

Nguyễn Thị Thanh Dương

TÀU ĐI...

Chuyến tàu cuối cùng nằm trên đường ray cho khách,
Buổi chiều sắp hết,
Hãy nói đi anh những lời tạm biệt,
Kéo không kịp,
Tàu đi.
Anh nắm tay em mong chậm lại phút chia ly,
Anh ôm vai em mong gần nhau thêm chút nữa.
Ước gì em được là hành lý,
Theo anh lên tàu.
Anh sẽ mang em đi suốt cuộc hành trình,
Dù nơi đâu,
Mình vẫn là của nhau.

Sân ga đông người,
Mà như chỉ có chúng mình thôi,
Lạc loài đũa tiên.
Hãy hứa đi anh những lời thương mến,
Kéo tàu rời bến,
Tàu đi.
Anh hôn lên mái tóc em và nói có ngày trở về,
Lời nói đừng theo gió bay đi chiều nay lắm gió.

Về nhé,
Thành phố cũ,
Và em vẫn cũ một mùi hương.
Anh đã từng thân quen.

Anh bước vội lên tàu,
Không dám quay nhìn em,
Càng hru huyền chỉ càng buồn thêm,
Anh là ai trong đám người chen chúc,
Khua tay khung cửa tàu chật hẹp?
Tàu chưa đi,
Em đã thấy xa xăm,
Em đã mất anh.

Con tàu từ từ lăn bánh chuyển mình đi về phía trước,
Đã đi biệt,
Điền ấy sẽ đến,
Em vẫn ngân nga,
Tàu đi.
Sân ga hiu quạnh,
Chỉ còn lại đường ray song song khô lạnh,
Và còn em,
Một hành lý bỏ quên,
Một hành lý không bao giờ được cùng anh chung bước đường đời.
Nguyễn Thị Thanh Dương

GA VẮNG

Trời đầu sáng sương giăng mờ mờ tối,
Thân gối thân truyền hơi ấm cho nhau,
Gột giếu, khua trên phố vắng nhạt màu,
Đến hiu hắt bóng đỏ dài trước mặt.

Chợ vựa sân ga, là đời và kiếp, (*)
Môi tìm môi, ấm nhấc nhấc về tâm,
Biết là sao không chịu sang bằng tâm,
Mai xa cách, nhớ nhưng quên muộn nỗi.

Tiếng còi tàu rú từng hồi đầu nhói,
Toa tàu lê chậm chậm, đỏ đèn ga,
Cuống quít môi hôn, nưu kéo thời gian,
Anh đi nhé, em về ngay sách vở.

Lệ doanh trường, nuôi vào lòng tiếng thơ,
Lần sao qua những ngày tháng cô đơn,
Anh đi rồi, nhớ gắng viết thư luôn,
Mong mỗi lần từng hôm chờ thư đến.

Tiếng còi tàu lại rú lên nhức nhối,
Toa tàu lê chậm chậm khỏi sân ga,
Tay vẫy đưa dần mắt hút nhạt nhòa,
Em thút thít, lệ sa không ai thấm.

Lời đi về ai à người, đầu bước,
Bóng không còn đỏ vương gót chân em,
Tiếng còi vang, tìm mãi nỗi buồn thêm,
Ơi nhớ quá nụ hôn ... thêm quay quắt!

Nguyễn P. Thiệp
(*) Sân ga ở Ohio University

BỤI

Gió tốc tuyết mù trời.
Mờ cả mắt anh ơi!
Không có ai thổi hộ
Như hôm nào sóng đôi.

Á Nghi

Mùng Một Tết Kỷ Hợi 5.2.2019

ĐÀ LẠT

Anh thường nhắc đến dã quỳ
Hoa mang màu của Hoàng Kỳ chúng ta
Nhắc về Đà Lạt chốn xa
Nơi anh sinh trưởng, lăm hoa ven đường.

Á Nghi, 13.2.2019

BIẾT LÚC NÀO YÊU

(Trường nhớ Ba, hai em: N, T & thương về D, N
Trích tuyển tập TRÂM TƯ MẶC TƯỚNG.)

*

Ba luyện Judo cho con thuần thực
Cả chục năm trời con vẫn thua Ba
Con chữa hai mươi, Ba đà mấy chục

EM ĐÂY NÈ!

Bóng ở ngay dưới đèn
Mà sao anh không thấy?
Ngày nào cũng bật lên
Em vẫn ngồi đầu đó!
Á Nghi, 13.2.2019

HƠN?

So về tài trí em hơn ai?
Hơn chỉ chính em lúc thiếu thời!
Á Nghi, 13.2.2019

TẠI EM MÁ LÚM ĐỒNG TIỀN

(Thương tặng chị PN & anh TVL.
Trích tuyển tập THƠ TÌNH Á NGHI.)

Đầu trần, chân guốc đơn sơ
Dịu dàng khuôn mặt nên thơ đầu đình
Má hồng phơn phớt nét xinh
Khiến anh đứng mãi tội tình ngẩn ngơ.

Đứng lâu cũng ngượng nãy giờ
Đường lui chẳng tính? Đáng ngờ đồng tây

Ngày ngày rèn luyện, thua vẫn hoàn thua.

Cho con học thêm môn Thái Cực Đạo
Đai màu đủ loại trình diễn thời trang
Cả Vovinam được rèn tổng hợp
Ba thử, cô bé té ngựa bò càng!

Thi đấu làm sao một hôm Ba bệnh
Ba thả cho con kẹp cổ, khóa đầu
Con “thắng”, được nghe Ba cười cười dạy:

“Tinh thần thượng võ con để ở đâu?
Nếu đánh kẻ thù thì con rất tuyệt
Biết lúc nào yếu, ra thế tấn công!
Nhưng khi tuyên bố thắng người đang ốm
Mai về làm vợ dám đánh cả chồng”
Ý Nga, 11.2.2019

MÔNG BẢY MỚI BẮT ĐẦU XUÂN

(Trích tuyển tập TẾT NÈ ANH)

*

Đầu năm anh kém tập trung
Mông Hai mắt nhìn lệch lạc,
Mông Ba mắc chứng ngại ngùng
Ra vào lơ là biếng nhác.

Mông Bốn vẫn còn nôn nao
Hết đi lại chạy nhón nháo
Mứt gì cũng kém ngọt ngào
Không say mà người lão đảo.

Ngó lên mình chẳng giống ai
Đầu năm ai cũng bóng bẩy,
Nhìn xuống, tiếc anh bắt tài
Cuối năm bày đặt nóng nảy.

Giận nhau buồn quá em ơi!
Trái tim anh đau nhói nhói
Trông nhờ lòng nhân của Người
Mà Người giận anh, không tới!

Hai đứa khước đại tài năng
Hờn dai cho ra những nhặng
Mông Năm vẫn còn nhùng nhặng,
Mông Sáu em còn ngùng ngặng.

Mông Bảy anh phải... đầu hàng
Sợ hạ nêu là hết Tết
Chạy qua, năn nỉ được nằng

Vì gò má mòm mòm, say
đồng tiền má lúm, chân tay chẳng đành?
Giọng oanh thỏ thẻ: -**Thưa anh...!**
Mỗi câu được hỏi, loanh quanh nọ... này...

Cám ơn em đã đến đây,
Cám ơn nét ửng hây hây quê mình.
Ngàn thương e áp thừa trình
Rời đi, ăm ắp bóng hình mới quen.

Ra Giêng thư tỏ lời khen
Tháng Hai hò hẹn, mon men thăm... nhà
Thăm em, thăm cả... Mẹ Cha
Thân thương trĩu mến, cau qua thăm trâu.

Tìm vàng họ tậu tận đâu
Cùng thôn, anh rước được Châu Báu về!
Á Nghi, 13.2.2019

CĂN CHI LỄ TÌNH

(Trích tuyển tập ANH OI.)

*

Em yêu người chân thành
Mình hãy cứ đồng hành
Anh đừng lo canh cánh
Không ai sánh bằng anh!

-

Hương Dương yêu Mặt Trời
Hoa mới nở tuyệt vời
Đời đời không thay đổi
Anh ơi à! Anh ơi!

Chẳng bạc nén, vàng thoi,
Cũng không thói học đòi.
Mê tìm tòi học hỏi
Ước vọng rất nhỏ nhoi!

Huyền ảo hay lung linh
Anh cứ thế: là mình!
Tỏa hoai tâm gương sáng
Giúp Quê Minh hồi sinh!
Á Nghi, 13.2.2019

ĐI SẴN

(Chia sẻ với NY và thương về T.
Trích tuyển tập THƠ YẾT HẬU.)

Vô rùng Y sẵn ung thư

Tết Minh làm sao mà... hết!
Á Nghi
Mùng Sáu Tết Kỷ Hợi, 10.2.2019
**NGỪNG NGẶNG: bướng bỉnh.*
**NHỮNG NHẶNG: kéo dài.*

Xuân Viễn Phương

*Văng đưa âm điệu khúc hoan ca
Cánh bướm vờn say bao sắc hoa
Chim hót líu lo mừng nắng mới
Ngày xuân êm ái mộng bay xa.*

*Hạt sương lóng lánh vương cành lá
Buổi sáng choàng mình đón ánh dương
Tia nắng ban mai hồng thắm nụ
Đài hoa chớm nở nhẹ nhàng hương.*

*Mẹ già tựa cửa ngắm hoàng hôn
Tưởng bóng con về nơi cuối thôn
Viễn xứ phương nào con có biết
Mẹ buồn hiu hắt cả tâm hồn.*

*Khúc hát ân tình đượm ước mơ
Bên trời vương vấn mảnh tình thơ
Cung đàn ai dạo ngân trầm bổng
Lữ khách nghe chùng dạ ngẩn ngơ.*

Đỗ Thị Minh Giang

Thử phân, thử máu... lừ đừ châu thân
Siêu âm, quang tuyến, lắmm phần
Bao tia phóng xạ cận lân, xuyên người?

Trón đâu hồi bệnh à... ời?
Bạn ta son trẻ ham chơi lắmm mà!
Tìm ra: mổ, cắt ời... à...?
Thuốc xanh, đỏ, tím... ời... a... diệt trùng?
Máu tuôn nghe đã ngại ngừng
Thoát qua hóa trị hải hùng hay không?

Ồi a, ời á sức gồng
Lạc quan: sức mạnh vô song! Lo gì!
Rừng Y, không nữa: phải chì!

Đi!
Ý Nga, 11.2.2019

THƠ

(Trích tuyển tập EM TẬP VIẾT.)

*

Chở thơ về tận đến nhà
Chữ bay đâu mất? Thơ à! Thơ ời!

Ý Nga, 11.2.2019

Sinh Nhật Buồn

Chẳng bánh chẳng hoa mừng Sinh Nhật
Chẳng rượu chẳng trà cách biệt xa
Người xưa đâu tá, mờ nhân ảnh?
Chỉ cà phê nhạt với hương hoa.

Một mình đối ẩm mơ nhân ngãi
Tương giọt ân tình chén cạn say
Tự tình thả giấc chiêm bao trọn
Trắng rơi thêm lạnh tháng lại ngày!

Sinh Nhật vòng quay thêm một tuổi
Đề nhìn thế sự bao đời đời
Xuân buồn vẫn đắm bên song cửa
Bâng khuâng rộn rã tiếng chim vui.

Sương mai còn đọng trên cành biếc
Xuân về gõ cửa ánh hồng tươi
Rồi nắng lung linh chào ngày mới
Thêm một mùa xuân, cạn tuổi đời.
Ngọc Quyên

HAPPY
BIRTHDAY

Sinh Nhật Của Tôi

Hôm nay sinh nhật của tôi,
Sáu mươi lăm tuổi, lui cui ăn mừng.
Giờ đây sóng gió đã ngừng,
Ngọt bùi cay đắng đã tìm đầy vui..
Có những năm tháng trên đời,
Chan hòa hạnh phúc, ngọt ngào thương yêu.
Ngoảnh nhìn ngày đã về chiều,
Sáu mươi lăm tuổi, nhận nhiều hơn cho.
Ơn cha mẹ mãi chăm lo,
Ơn chàng để lại một kho ân tình.
Ơn Trời cứu vớt sinh linh,
Biển đông ngỡ nuốt thân hình nhỏ nhoi.
Ơn bao kẻ lạ xir người,
Lập thân, nuôi trẻ, sống đời yên vui.
Tháng ngày thấm thoát dần trôi,
Sáu mươi lăm tuổi, lui cui ăn mừng.
Thúy Messegee

PHẢI!

Ôi hào hùng Bạch Đằng Giang!
Quân dân cán bước sói lang vào Nhà
Phải chi Cửu Long, Hồng Hà
Thời nay cũng vậy: hùng ca chung giòng!

*

“Việt Nam minh châu trời Đông!”
Chị em ơi! Quyết chí không nãn lòng!
Vùng lên!

Ý Nga

Mồng Bốn Tết Kỷ Hợi, 8.2.2019

TÂU!

Đã lắm đủ điều dân sợ hãi
Nghĩ ngờ, cảm phần quỵen lo âu
Lộng ngôn, lũ Vem: tuyên truyền láo
Ngao ngán lòng dân: tiếng nguyện cầu.

Thấu?

Ý Nga

Mồng Bốn Tết Kỷ Hợi, 8.2.2019

CÀY

Dồi trường, chả nướng, tiết canh
Lòng xào, rựa mặn, chiếu manh xúm bày
Nhậu đêm chưa đủ, nhậu ngày
Không cày mà lắm thịt cày đầy đưa.

✽

Hỏi ai mà thấy khó ưa,
Dân: cày thổ huyết, có chừa một ai?
Đảng!

Ý Nga

Mồng Bốn Tết Kỷ Hợi, 8.2.2019

OAN!

“Mẹ chiến sĩ” được “đền ơn” đau đớn
Bị cướp nhà theo chỉ thị “Tận trung!”
Xưa tận trung, nay bị cướp, thẳng thừng
Hỏi sai, đúng, trung trung đều rẻ rúng:
Cộng?

Ý Nga

Mồng Bốn Tết Kỷ Hợi, 8.2.2019

TẶC!

Thù theo hung khí giết người
Sẵn sàng chống trả đã đời mới thôi
Hành hung tới chết con môi
Vàng, đỉnh, cầu... tặc chuyên hôi của hời.

Thêm phường “hải tặc” ngoài khơi
Đảng chơi chữ mới quá trời: lạ, quen?

Lạ!

Ý Nga

Mồng Bốn Tết Kỷ Hợi, 8.2.2019

Lạ:

Người “lạ” đã giết dân ta
Cướp luôn cả cá chính là Hán gian!

CHÁNH, TÀ?

Toàn “*anh hùng giết giặc*”
Nên mới mất đất Nhà
Lắm “*Công hàm bán nước*”
Đảng “*vĩ đại*” cả ra...

Tà!

Ý Nga

Mồng Bốn Tết Kỷ Hợi, 8.2.2019

*Vĩ: còn có nghĩa là đuôi > biếm: đảng lòi đuôi tà
hèn nhất bán nước ra

LẮM “PHÓ TIẾN SĨ” LÀM GÌ?

Buồn theo vận nước chênh vênh
Mồng Ba mà lại buồn tênh, ngậm ngùi
Hướng về, lo lắng khôn nguôi
Khi Tàu đồng hóa, dân tôi còn gì?

Chẳng chi bí ẩn thần kỳ
Minh tôi độc thoại, thăm thì với thơ.
Thưa bao “*tiến sĩ*” i tờ
Đò, hồng, phó, chánh? Chần chờ gì thêm?

Thằng anh lạm dụng đàn em
Ăn chơi nhậu nhẹt đã thèm hay chưa?

TÀ!

Xưa “*anh hùng vẹo vọ*”
Nay thịt, rượu lấm vò!
“*Địa đạo*” bò chết bỏ
Quen thói theo, thụt thò:

Giặc!

Ý Nga

Mồng Bốn Tết Kỷ Hợi, 8.2.2019

QUÂN

Biểu ngữ, khẩu hiệu chinh ình
Đánh đấm dở hơi, dở dạ
Theo thù mãi quốc, cầu vinh
“*Lực lượng quân đội*” hèn hạ.

Phá!

Ý Nga

Mồng Bốn Tết Kỷ Hợi, 8.2.2019

RỒI!

Họp hành, Quốc Hội bàn chi?
Toàn là Đại... Biểu nhất nhì, nhậu to
Có ông đề nghị ra trò:
“*Hãy đưa mèo, chó hay ho vô ngòi*
“*Bảng kê gia súc cho rồi!*”

Ôi!

Ý Nga

Mồng Bốn Tết Kỷ Hợi, 8.2.2019

*Theo SGCN: “*Từng có Đại Biểu Quốc Hội đề nghị
đưa chó, mèo vào danh sách gia súc*”

XÓT NÀNG THƠ XUÂN

Con còn biên biệt phương xa
Mồng Ba tưởng tượng: quê Nhà ra sao?
Ai còn, ai mất? Ôi chao
Tâm lòng ám áp thuở nào Di, Cô!

Mực thơ là nước mắt khô
Lưu vong đã đếm đủ phôi nổi buồn!
Bốn mươi năm, lệ vẫn tuôn

Chiến trường: tướng, tá trình thưa
Chính trường: đoàn, đảng cũng ưa... thưa trình.

Trình Tàu tính chuyện nước mình
Toàn “*Lê Chiêu Thống*” tận tình cúc cung
Đồn người yêu nước: đường cùng
Việt gian phản quốc: tiệc tùng vui xuân!

**Chị em ơi! Hãy quay quần
Noi gương Trưng, Triệu dẹp quân bạo tàn!
Ý Nga**

Mồng Ba Tết Kỷ Hợi, 7.2.2019

CHIA NGƯỜI!

- Để quên anh ở đâu rồi?
Tìm hoài chẳng thấy, đất trời tuyết cao;
Để quên anh ở nơi nào,
Áo dày, áo mỏng, túi nao chứa chàng,
Mới mồng Hai, đã lang thang,
Đầu năm bắt đợ, trễ tràng cả năm?

- *Em ơi! Anh hãy còn nằm
Mồng Hai thanh thân cho Tằm ăn dâu
Trăm công, nghìn việc lút đầu
Bước ra rồi rắm tóc, râu, mặt mày!*

- Phúc cao, lại hưởng lộc dày
Phải đem nhân ái vắn xoay chia người
Bao người thui thủi rạng ngời
Người cười mình cũng hưởng tươi vui mà!
Ý Nga
Mồng Hai Tết Kỷ Hợi, 6.2.2019

AN KHANG

- Ngủ ngon, ngủ dờ anh à?

- *Thức cay, thịt đỏ... gặp ma, hết hồn
Cà phê uống trễ chẳng khôn
Nhiều đường, lắm rượu, bồn chồn cả đêm.
Bác khuyên chuối, sữa êm đêm
Yaour, ngũ cốc thòm thềm tốt hơn!
(Bác này Bác Sĩ cứu non
Không như “bác ác” chập chờn trong lãng).*

*

Mồng Hai anh sẽ kỹ càng
“*An Khang!*” họ chúc rõ ràng, phải nghe!

Ý Nga

Thương ơi thương quá cội nguồn tang thương!

Thanh niên: bọm nhậu đầy đường,
Công an, cán bộ: toàn phường đâm ô,
Trung ương: chuyên rước giặc vô,
Cục nào Cục nấy: Hán nô trầm trở!

Quê hương trung đồ cờ Hồ
Mà dân đen đui, cơ đồ ngả nghiêng
Bắc Nam lúc nhúc láng giềng
Đỏ Tàu, đỏ Việt trông chiêng vang lừng.

Ai người đuổi giặc, lệ rung,
Ai khua chiêng trống tung bùng Triệu Trưng,
Xuân nào **VẠN PHÚC** phục hưng,
Tết nào thịnh vượng dân mừng: **AN KHANG?**

Hương về, thương nhớ xóm làng
Tâm con thương nước, xót Nàng Thơ Xuân!
Ý Nga

Mồng Ba Tết Kỷ Hợi, 7.2.2019

HƯƠNG XUÂN

(Thành kính tưởng niệm những CHIẾN SĨ VNCH
& những nạn nhân chiến cuộc đã chết oan ức trong Tết
Mậu Thân năm 1968.)

*

Hương viếng mộ mồng Hai bay đầy núi
Bao tâm tình than thở mờ ti tê
Hồn có về trần thế chứng nhi, thê
Bao đau, rết tụ về cùng nhỏ lệ?

Tết nào Huế cũng nã nê như thế
Ngàn chậu hoa vàng mai cúc, mộ bày
Lòng thảo ngay mâm bánh, mứt gừng cay
Thêm chút đắng, dâng rượu trà, đồng bái.

Cơn Lốc xoáy nhắc hoài, đau oằn oại
Ai chia ai nổi khắc khoải u hoài:
Lắm thù trong khoan khoái rước giặc ngoài
Chuyện nào phải, thanh niên? Việc nào trái?

Ý Nga

Mồng Hai Tết Kỷ Hợi, 6.2.2019

ĐÓN TẾT

Mồng Hai Tết Kỷ Hợi, 6.2.2019

*Cà phê ngăn tác dụng của chất giúp ngủ ngon là adenosine trong 6 tiếng.

*Ngũ cốc nguyên cám, rau xanh giúp tăng mức Tryptophan trong máu và dịu thần kinh.

Nóng chưa bàn ủi con gà?

Thêm than, quạt khéo, cả nhà được cung

Má vui, em út sẽ mừng

Đầu năm chung diện thẳng tung lụa là!

Ý Nga

Mồng Hai Tết Kỷ Hợi, 6.2.2019

Khai Bút Đầu Xuân

Người xưa khai bút giấy hoa tiên
Khăn đong, áo dài, bút, mực, nghiên
Nhập giọng, trà thơm, tay thảo chữ
Chào mừng năm mới tới ngoài hiên.

Ngày nay khai bút, khai máy tính
Gõ nhẹ vài hàng Ipad xinh
Sáng lạnh, nằm ườn, chân nệm ấm
Lòng vui đón Tết với màn hình.

Khai bút đầu năm, mình chúc mình
Tâm an, trí tuệ, năng bình mình
Lòng thương rộng mở bao trùm khắp
Bác ái, từ bi, tu tấn tinh.

Và
Kính chúc người người trong đời sống
Mọi điều ước nguyện được thành công
Tâm lành, mạnh khoẻ, vui, an, lạc
Thế giới: hòa bình, vận đến, thông.

Sao Khuê

Chúc “Vạn”

Tớ cũng đầu năm khắp khởi lòng
Mừng Xuân tớ chúc bạn vài giòng
Vạn vui, vạn bạc, hanh thông vạn
Vạn sự cát tường, vạn thọ mong.

PThúy

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

CUNG thỉnh năm mới
CHÚC thọ đến nơi nơi
TÂN niên vui phơi phơi
XUÂN hạnh phúc khắp trời.
Miên Du Dalat Nguyễn

Lên Chùa

Lên chùa hái lộc đầu xuân
Trước là lễ Phật, sau phần mẹ cha
Xong kinh Di lạc, sư bà
Li xì bao đỏ, tâm hoà an vui
Sao Khuê - Mồng một Tết 2019

TU ĐẾN NGÀY... NGU ĐẾN TÀY

(Tục ngữ: - “*Khéo thì bẻ bánh tày, vụng thì vẩy
bánh ếch*”*)

Trích tuyển tập TẾT NÈ ANH

*

Đầu xuân chỉ hướng về em
Cớ sao ám áp suốt đêm chẳng về,
Cớ sao chẳng thể ngủ nghe,
“*Ma cây gạo, cáo cây đề*”* hù chẳng?

Không nàng Nguyệt, chẳng chị Hằng
Mà anh chẳng dám hé răng tỏ tình
Đầu năm hỏi thỏ, thỏ khinh:
“*Từ tư tưởng đến thực hành đều sai.*”

Thỏ khinh... khinh chắc dài... dài
Anh chàng đỏ mặt tía tai nhà này
Kiếp xưa tu chữa đến ngày
Kiếp này ngu mới đến tày thế ư?

MÊ!

(Tục ngữ: “*Của làm ăn no, của cho ăn thèm*”

Trích tuyển tập TẾT NÈ ANH)

*

*Dày, to, nhỏ, mỏng vẩy chào
Tuồng toàn giá sách dựng cao giáp trần
Bao là màu sắc, dung nhan
Niu chân Mọt Sách phân vân nẻo về.*

*Lựa mùi chín quyến từng mê
Tháng này mặc sức thỏa thê chữ châu
Trà tiền, móc túi, tiền đâu?
Ôi chao ngớ ngẩn cái đầu trống trơn!
Tự nhiên người ấy lon ton
Oai phong bẻ gót thì ơn mua giùm.*

*“Li xì”? Ôn nghĩa cả chòm
Đón xuân, ràng buộc cùng... đùm bọc nhau
Mượn qua, trả lại sách nhau
Cuốn nào cũng có người trao thư tình.*

Bánh tày Mẹ làm rất dư
Còn anh bánh éch, lừ đừ về không!
Một xuân lạnh lẽo mấy mông
Mông Hai lại ghé, quyết không thỏ bông!

Á Nghi

Mông Một Tết Kỷ Hợi 5.2.2019

*Tày: bánh làm bằng gạo nếp, có nhân, tròn và dài

*Thành ngữ: “Nhát như thỏ”

Tục ngữ: - “Thần cây đa, ma cây gạo, cú cáo cây
đề”

CÚ THỂ MÀ ĐI!

(Trích tuyển tập KHUYÊN EM)

*

*Cái đầu nhỏ tí tí ti
Ước mơ to lớn cách chi, cô nàng!
Đọc, nghe mà bắt nể nang
Chúc cho cô Nhỏ vững vàng, kiên tâm.*

*Tài năng đã sẵn phi phàm
Lo chi thiên hạ xì xầm bàn ra?
Tán vào, chúc rục rỡ nha
Sắt mài ròng rã cũng mà ra kim!*

Á Nghi

Mông Một Tết Kỷ Hợi 5.2.2019

VĂN CHƯA CÓ MÙA XUÂN

(Trích tuyển tập XUÂN THA HƯƠNG)

*

*Dân lao động tập thể
Để nuôi đảng no nê
Cách vượt nghèo, nhịn đói?
Bán sinh mạng rẻ rẻ!*

*Những cô Lài, cô Thắm
Chân chất nhất xóm thôn
Phải đi xa ngàn dặm
Xác không ai vùi chôn.*

*Những cô Hai, cậu Út
Mơ nhà ngói, nhà tôn
Sao chết không nhắm mắt
Xứ người thành oan hồn?*

*Nhà cầm quyền bạc ác
Đem nhân hậu bằm vằm
Ăn chơi và biếng nhác*

*Em mua, nhưng sách của mình
Cám ơn chàng đã rập rình theo em!
Của cho ăn mãi còn thêm
Ngày càng mê sách, mê thêm: thư chàng!*

Á Nghi

Mông Một Tết Kỷ Hợi 5.2.2019

THẺ DỤC MỘT MÌNH

*(Chia sẻ cùng những người vợ Lính VNCH luôn
phải đón xuân thui thui một mình nơi xứ người,
kể từ ngày chồng mất tại các trại tù VC.*

Trích tuyển tập TẾT NÈ ANH!

*

*Em dạo bộ buổi chiều
Người đi lại còn nhiều
Nắng lăm le muốn tắt
Con đường bớt đáng yêu!*

*Gió tốc tuyết mù trời.
Mờ cả mắt anh ơi!
Không có ai thổi hộ
Như hôm nào sóng đôi.*

*Phố xá người tiêu điều
Em nhớ anh hắt hiu
Hôm nay mông Một Tết
Thêm nhớ về Anh Yêu.*

Á Nghi

Mông Một Tết Kỷ Hợi 5.2.2019

XUÂN VỀ NHỚ MẸ, THƯƠNG CHA!

*

*(Thành kính tưởng niệm những người Lính VNCH có cha
và con đã cùng bị bức tử trong các trại tù của Việt
Cộng. Viết thay một người lính VNCH, trong ngày giỗ
cha. Trích tuyển tập XUÂN THA HƯƠNG)*

*

*Từ khi con thường ra trận
Mẹ siêng niệm Phật, lên chùa
Làm lành, giúp người đói rách
Lo âu hiện rõ ràng ra.*

◆

*Sau ngày Việt Cộng cưỡng chiếm
Thăm nuôi, Mẹ chẳng nề hà
Sau bao yêu, bản, nhục, họa
Khăn tang Mẹ vấn thờ Cha.*

Rước giặc vào Nhà năm.

Đảng bèu nhèo, bạc nhạc
Dân tộc ách diệt vong
Thương dân vòng nô lệ
Một cổ mang lăm trùng.

Ai lật giùm cán đở
Đề cứu khổ dân đen?
Giữa mưu Tàu, ý Cộng
Ai nuốt nhục, chịu hèn
Ý Nga, 4.2.2019

AI?

(Trích tuyển tập CHI EM OI)

*

Ai chia bớt chút nỗi buồn
Của người xa xứ, cội nguồn vời trông?

Ai san bớt nỗi bất đồng
Nhìn xa thấy rộng, góp công tháo còng
Đau cùng vận nước suy vong,
Tương đồng, đoàn kết chọn dòng nước trong?

◆

Dạt trôi chìm nổi anh hùng?
Giặc ngoài tàn ác, thù trong tanh lòng
Hương về, góp sức cuồn phong
Anh em nổi lửa nối vòng đồng tâm.
Ý Nga, 4.2.2019

EM CÓ NHỚ ANH KHÔNG?

(Trích tuyển tập TÌNH EM CHO ANH)

*

Ngày nào cũng nghe anh hỏi
Mà quên anh được mới hay
Tóm tắt ngắn gọn là “nhớ”
Nghe rồi, hồn có bay bay?
Á Nghi, 3.2.2019

Chừ xuân, mộ phần im im
Không ai thấp hương Mẹ, Cha?
Rừng sâu, núi cao nhầy nhựa
Con lo mưa lạnh, gió lùa.

◆

Nhìn hình, lệ rơi lã chã
Xuân này, Tết nọ dần qua
Nén hương dâng lòng tưởng nhớ
Chạnh lòng nghe quá xót xa.

Giặc trong, ngoài tràn cả Nhà!
Ý Nga, 4.2.2019

TA PHẢI HƠN CỘNG!

(Trích tuyển tập CHI EM OI!)

*

Cộng bò? Thầy trò ta đi!
Trùm mền là chết cấp kỳ,
Ta hơn Cộng nhờ dũng khí,
Chính nghĩa, cô thầy khắc ghi
Hết đêm rồi sẽ đến ngày,
Đem ngọt ngào thay đắng cay.

Nếu Cộng đi thì ta chạy
Đích đến rõ mặt hèn oai!

Cộng chạy? Lập tức phải bay!
Mới thay kịp Cờ Ân Mày,
Cờ Vàng giữ thành tự tại
Sẽ thu phục được người ngay.

Chúng bay, ta sẽ tàng hình!
Thay bóng tối bằng bình minh
Cho dân thấy ta là Lính
Không hề khinh xuất lộ trình!
Ý Nga, 4.2.2019

CƯỚI HỎI?

(Trích tuyển tập ANH OI)

*

Trai tài chiến trận xông pha
Đẹp sao cho sạch giặc “đỏ”
Đỏ trong, đỏ ngoài, quen lạ
Rồi hãy dạm ngõ anh à!
Á Nghi, 3.2.2019

Đón Xuân Với Hoa Đào

Miền Bắc Việt Nam đón Xuân với hoa đào hồng tươi. Miền Nam Việt Nam đón Xuân với hoa mai rực rỡ. Mỗi hoa có một vẻ đẹp riêng của nó nhưng thấy hoa đào, hoa mai nở là biết Xuân đã về rồi.

Thú thật, người viết là người miền Nam "chính gốc một trăm phần trăm" nên chỉ biết đón Xuân với hoa mai vàng vì chợ hoa ngày trước năm 1975 ít có gian hàng hoa nào bán hoa đào như bây giờ ở Việt Nam. Sau khi có cuộc đổi đời ở miền Nam nước Việt, dân chúng miền Nam như tôi mới được thưởng thức nét đẹp thật sự của hoa đào được chở từ miền Bắc vào Nam.

Ngày trước, người viết chỉ biết hoa đào qua thi ca mà thôi, đặc biệt là bài thơ Đề Tích Sở Kiến của Thôi Hộ:

"...Chàng Thôi Hộ ngày xưa đã để lại một bài thơ trứ danh trong nền văn học Trung quốc với vài câu thơ so sánh má hồng của giai nhân và sắc thắm của hoa đào. Truyền thuyết nói rằng khi chàng trở lại đề bài thơ nơi chốn cũ thì nàng con gái kia đã vì tương tư chàng mà khổ đau sầu muộn sắp sửa lìa bỏ trần gian, may thay, vì nhớ thương nàng, chàng trở lại lần nữa kịp lúc nàng đang cơn hấp hối, mãnh lực tình yêu đã khiến nàng hồi sinh và đôi bên đã nên duyên chồng vợ.

Đề Tích Sở Kiến

Khứ niên kim nhật thử môn trung,
Nhân diện đào hoa tương ánh hồng.

Nhân diện bất tri hà xứ khứ.

Đào hoa y cựu tiếu đông phong.

(Thôi Hộ 618-907)

Tạm dịch

Thơ đề chốn năm xưa gặp gỡ

Năm xưa cửa ấy ngày này,
Má đào hoa thắm thơ ngây thẹn thù.

Biết tìm đâu bóng người xưa,

Hoa đào năm cũ cợt đùa gió đông.

(Hạt Cát dịch)

(Nguồn: trích bài viết Sakura - Nhân diện đào hoa tương ánh hồng của Hạt Cát - Forum Phụ Nữ Việt- Cảm ơn Hạt Cát nhé.)

Quý bạn tìm hiểu một chút về hoa đào do người viết sưu tầm được trên internet nhé.

"... Cây đào thuộc họ hoa hồng, thân gỗ nhỏ, cao khoảng từ năm đến mười mét, lá có hình mũi mác. Hoa mọc đơn độc, có màu hồng hoặc màu trắng, năm cánh mềm mại, mịn màng như nhung. Khi cây ra hoa ngắn, hầu như không có cuống, đài có ống hình chuông, thù hình trứng, có nhiều nhị. Dòng họ của hoa đào rất đa dạng và phong phú. Nếu xếp theo số cánh thì có thể chia đào thành hai loại là đào đơn và đào kép. Còn xếp theo màu sắc thì có thể chia đào thành đào phai, đào bích, đào bạch, đào thất thốn. Nhưng có lẽ đẹp nhất vẫn là đào bích. Đào bích cánh hoa màu hồng thắm, tán tròn nhiều cành cân đối. Đào phai màu nhạt, hồng tươi, trang nhã mà hấp dẫn như đôi má ửng hồng của người thiếu nữ khi thẹn thùng. Đào bạch ít hoa tương đối khó trồng. Đào thất thốn dáng nhỏ, hoa nhỏ, có màu đỏ thẫm.

Hoa đào chỉ trồng được ở miền Bắc và nở đúng vào mùa xuân. Nhưng muốn hoa nở đúng thời vụ thì đòi hỏi nhiều kinh nghiệm ở người trồng hoa. Và thi sĩ Xuân Sách đã dùng những lời thơ để nêu ra cách làm cho hoa nở đúng ngày Tết:

"Vật trụ lá, bè trợ cành

Đề cây tức giận nở thành trăm hoa."

Vì vậy, muốn có đào chơi vào ngày Tết thì tháng mười một âm lịch người ta thường ngắt hết lá để nhựa cây tích tụ lên thân làm nụ. Rồi tùy theo thời tiết nóng hay rét nhiều mà người trồng đào phải thúc hay hãm hoa.

Nếu ở miền Nam, xuân về phải có mai vàng, một biểu tượng cho sự giàu sang, phú quý, hạnh phúc và sum vầy thì ở miền Bắc có hoa đào mới có mùa xuân. Người miền Bắc ưa chuộng chơi đào vào ngày Tết có lẽ vì màu hồng mang lại sự may mắn và phúc lộc đầu năm. Các cụ ngày xưa thường bảo, cắm một cành đào trong nhà là cản được gió độc và đuổi được tà khí. Và sân nhà ai có trồng đào thì đó là sân nhà phú quý. Những nhà có điều kiện thường sắm cả một cây đào ghép ba tầng, những nhà nghèo hơn cũng có mua một vài nhánh đào chưng trong nhà. Đón xuân mà không có hoa đào cũng tẻ nhạt như thiếu bánh chưng xanh, câu đối đỏ, tràng pháo hồng. Vì vậy, Tết đến, dù bận việc đến mấy thì người dân miền Bắc cũng phải mua cho gia đình mình một vài nhánh đào. Hoa đào không chỉ mang giá trị thẩm mỹ mà còn mang nét đẹp văn hóa đồng thời còn là một dược phẩm, mỹ phẩm độc đáo. Từ xưa, hình ảnh của hoa đào đã được đưa vào thơ ca làm xúc động lòng người. Trong truyện Kiều, Nguyễn Du có nhắc đến hình ảnh của hoa đào trong sự luyến tiếc khi cảnh cũ còn mà người xưa không thấy: "Hoa đào năm ngoái còn cười gió đông". Và vẻ đẹp đơn giản của hoa đào trong ngày Tết còn thể hiện qua câu thơ:

"Một đóa đào hoa khoe tốt tươi,

Tương xuân đơn giản thấy xuân cười".

Mùa xuân năm Kỷ Dậu, vua Quang Trung sau khi đại thắng quân Thanh, đã mang một cành đào từ Thăng Long về Phú Xuân để tặng cho công chúa Ngọc Hân - người vợ yêu quý của người – để báo tin thắng trận. Trong lịch sử y học Á Đông, danh y Tuệ Tĩnh đã ghi lại nhiều phương pháp chăm sóc da mặt cho phụ nữ bằng hoa đào.

(Nguồn: Sưu tầm trên net)

Người viết cũng đã một lần giới thiệu "Hoa Đào Ngày Tết" của Minh Hạnh ở Portland, Oregon, một người nghệ sĩ yêu hoa, đã có những bài viết và hình ảnh về hoa đáng khen ngợi, đến những người yêu hoa qua link dưới đây:

[Giới Thiệu Hoa Đào Ngày Tết của Minh Hạnh | suonglampportland
https://suonglampportland.wordpress.com/.../gioi-thieu-hoa-dao-nga...](https://suonglampportland.wordpress.com/.../gioi-thieu-hoa-dao-nga...)

Xin cảm ơn Minh Hạnh nhé.

Gần đây, người viết lại nhận được một bài viết rất hay "Hoa Đào Ngoài Đồi Và Trong Thi Ca" của giáo sư Phạm Thị Nhung, giáo sư Gia Long ngày cũ. Xin mời Bạn đọc một trích đoạn dưới đây và xin cảm ơn giáo sư Phạm Thị Nhung rất nhiều về bài viết này vì đã giúp cho người viết biết thêm một vài điều hay lạ về hoa đào. "... Loại bích đào hoa to, mỗi cụm chỉ độ dăm bông, mỗi bông có 12 hay 14 cánh nhưng cũng có loại 32 cánh (loại bông kép), loại này ít trồng vì không mấy được ưa chuộng. Cánh hoa bích đào dày, màu hồng thắm, xếp thành nhiều lớp, nhị vàng tua tủa; lá có hình mũi mác, màu xanh biếc, cành thì vươn thẳng. Bích đào là loại hoa đẹp nhất, hiếm, quý vì khó trồng và phải có thổ nhưỡng thích hợp.

Bích đào và đào phai (đào ăn quả) xưa lấy giống từ Trung Quốc. Theo các nhà khảo cổ học về cây cỏ thì người Trung Hoa biết trồng đào ít nhất từ bốn ngàn năm. Đào từ Trung Quốc truyền vào Trung Á (Asie Centrale), vào Ba Tư (Perse tức Iran). Một thế kỷ trước công nguyên, ông Alexandre Le Grand mang giống đào từ xứ Perse

vào Rome và mãi đến thế kỷ XVII, cây đào mới được du nhập vào Mỹ Châu. Các nhà thực vật học đầu tiên tưởng Perse là quê hương của đào, nên đặt cho nó cái tên khoa học là *Prunus persica*. Sau người ta biết là nhầm nhưng đã quen gọi lâu đời nên vẫn để nguyên tên đó, thay vì phải đổi là *Prunus sinensis*, họ Rosacées. Ở Việt Nam ta từ thời xa xưa đã biết trồng đào phai để ăn quả, loại này cánh hoa mỏng, thưa, màu hồng nhạt, còn lá thì màu xanh nõn. Đào phai dễ trồng và sức sống của nó rất mạnh. Thị trấn Sa Pa thuộc vùng Hoàng Liên Sơn là xứ sở của đào phai. Dân làng Nhật Tân mua cây đào phai còn non về trồng, một năm sau cây đủ mạnh, họ sử dụng làm gốc ghép. Trước tháng 11, họ cắt một nhánh bích đào ghép vào gốc cây đào phai, chờ đến Tết là họ có một cành đào bích tươi tốt đem bán. Mỗi năm mỗi gốc đào phai chỉ dùng ghép được một cành bích đào, thế nên gốc đào phai có bao nhiêu máu là cây đó bấy nhiêu tuổi.

Quê hương của bích đào và đào phai là Trung Quốc, nhưng quê hương của hoa anh đào lại là nước Nhật Bản. Người Nhật gọi hoa Anh Đào là "*quốc hoa*", tức là loài hoa đại diện cho dân tộc của họ. Nước Nhật còn được mệnh danh là "*xứ hoa anh đào*", vì hoa anh đào được trồng khắp nơi trên dải đất Phù Tang, nhất là ở những vùng đồi núi hẻo lánh, nơi có những ngôi chùa cổ kính. Nhìn từ xa người ta chỉ thấy mái chùa ẩn hiện thấp thoáng dưới những lùm đào cổ thụ um tùm. Mỗi độ xuân về, hoa nở hồng ngát cả một phương trời, tạo cho chốn thiên môn một vẻ thanh tịnh, nhuốm đầy đạo vị.

Năm 1912, Nhật Bản gửi tặng Hoa Kỳ 3000 cây anh đào, gồm nhiều loại khác nhau, nhưng hai loại chính là Yoshimo và Kwanzan. Những cây này phần lớn đem trồng dọc hai bên bờ sông Potomac tại thủ đô Hoa Thịnh Đốn. Kể từ năm 1934, nhà cầm quyền nơi đây cũng bắt chước dân Nhật mở Hội Hoa Anh Đào. Nhưng thay vì đi dạo ngắm hoa, ngồi thiền trà hay ca hát dưới hoa thì ở Mỹ người ta tổ chức các cuộc diễn hành, thi xe hoa và có các ban nhạc từ các tiểu bang khắp nước gửi về tham dự.

Hoa đào mỗi năm nở sớm hay muộn tùy theo thời tiết, người ta phải đoán trước để định ngày lễ hội cho đúng dịp hoa nở. Năm nào chẳng may gặp những trận mưa đá hay mưa tuyết bất thường làm hoa tàn tạ sớm thì đám người dự hội chỉ còn nước ngắm cảnh cảnh trơ với những cánh hoa tan tác bên đường.

Đầu thế kỷ XX, Nhật Bản cũng đã gửi tặng nước Pháp nhiều cây anh đào. Số cây anh đào trồng tại Jardin des plantes tuy chỉ vài chục cây nhưng có đủ loại, từ loại cánh hoa đơn đến cánh hoa kép, có hương hay không hương, màu trắng phớt hồng đến hồng đậm rồi tới đỏ thắm.

Riêng tại vườn đào trong Parc de Sceaux, hiện đếm được 147 cây, những cây cổ thụ trồng từ đầu thế kỷ nay còn lại độ một phần ba, những cây chết được thay thế ngay bằng những cây mới nên tới mùa hoa, vườn hoa anh đào bao giờ cũng xum xuê. Tất cả những cây đào trồng ở đây đều thuộc loại anh đào, cây cao chừng 3-4 mét có hoa mọc thành chùm, cánh hoa mỏng như lụa, màu phớt hồng ngọt ngào. Tới mùa, hoa nở chi chít, ngọn lá xuống tận mặt đất, trông như những lẵng hoa thiên nhiên khổng lồ đặt trên nền thảm cỏ non, xanh mướt. Ngồi từ dưới gốc cây nhìn lên thấy cả một trời hoa lồng lộng, nhìn ra tứ phía, một màu hồng bát ngát bao phủ khắp không gian. Đúng là cảnh Thiên Đàng hạ giới!

Kiếp hoa đào thật mỏng manh, từ lúc hoa nở đến lúc hoa tàn chỉ trong khoảng ba ngày ngắn ngủi, cả mùa hoa cũng chỉ kéo dài được ba tuần. Từ đầu tháng tư dương lịch, những đóa hoa khai mùa bắt đầu nở đến hết tuần thứ ba là những cánh hoa cuối mùa rụng hết. Nhưng dù ở thời điểm nào, vườn đào vẫn có một vẻ hấp dẫn riêng. Tươi mát, mơ màng khi những nụ hoa đầu tiên vừa chớm chím môi cười sau bao ngày im lìm trong băng giá. Tung bừng, rực rỡ khi cả ngàn hoa rộ nở. Man mác, nên thơ khi những cánh hoa rơi bay tả khắp không gian rồi trải thảm trên nền cỏ biếc.

Phải chăng vì màu hoa đào thắm tươi, nồng nàn, quyến rũ, hay vì kiếp hoa đào mỏng manh bạc mệnh; hay vì vườn hoa đào đẹp một cách thanh thoát, thân tiên v.v. đã khiến gây được nhiều mỹ cảm cho người đời, nhiều thi hứng cho các tao nhân mặc khách? Chẳng thế trong kho tàng thi ca phong phú của Nhật Bản, của Trung Hoa cũng như của Việt Nam đã không hiếm những áng thơ văn tuyệt mỹ, những trang tình sử diễm lệ có liên quan tới hoa đào...”

(Nguồn: Trích trong “Hoa Đào Ngoài Đồi Và Trong Thi Ca” của GS Phạm Thị Nhung)

Xuân về với cành hoa đào hay với cành
hoa mai Mỹ Forsythia đều vui với cái Tâm
an bình tĩnh lạc. Vợ chồng người viết xin
chúc Bạn nhiều sức khỏe, mọi
việc đều được hanh thông, lợi lạc qua
Youtube chúc Tết dưới đây nhé. Smile!

Youtube Minh và Sương Lam Chúc Tết Kỷ Hợi 2019

<https://youtu.be/68IoN7x5vqo>

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân
tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện
tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Chúc Mừng Năm Mới

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân
Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 453-ORTB 869- 13019)

Mừng Xuân Kỷ Hợi 2019

*MỪNG Xuân, nhớ mẹ lại buồn
XUÂN nào con cũng luôn luôn nguyện cầu
KỶ nguyên mới hết sầu đau
HỘI về tiền cầu, mở đầu năm vui.
Hong Thủy-TV*

*MỪNG thay Tết lại sắp sang
XUÂN về mai nở sắc vàng mênh mang
KỶ theo trật tự thiên can
HỘI về đúng phép tuần hoàn địa chi.
Thủy Messegee*

*MỪNG Nguyên Đán cảm thấy buồn,
XUÂN sang mình lại già hơn... ích gì!
KỶ niệm năm tháng qua đi,
HỘI niên lại đến năm gì nữa đây?
NTTD*

*MỪNG trông hơn thuở còn thơ
XUÂN này mang đến ước mơ đôi đời
KỶ lục ăn ngủ thành thơ
HỘI đem sung túc nơi nơi thanh bình.
Kim Phú*

*MỪNG vui Tết sắp đến rồi
XUÂN sang lòng lại bồi hồi nhớ quê
KỶ nguyên cứu nước sừ đề
HỘI niên Trác, Nhị thể đi diệt thù. (*)
PThúy*

*MỪNG thay Tết đã cận kề
XUÂN sang hoa lá xum xuê đón chào
KỶ niệm ngày ấy vui sao
HỘI niên cháu đã bước vào trần gian.
MỪNG làm sao Tết đã sang
XUÂN về khắp chốn rộn ràng niềm vui
KỶ nguyên ngày mới đẹp tươi
HỘI về đem đến nụ cười lạc quan.
Nguyễn Thị Thêm*

*MỪNG cho thiên hạ thái hòa
XUÂN sang lộc tới nhà nhà thêm tươi
KỶ nguyên mới rộn tiếng cười
HỘI đem no ấm người người an vui.
Sao Khuê*

** Kỷ Hợi-39, bà Trưng Trắc cùng với em Trưng Nhị
chuẩn bị lực lượng để sang Canh Tý-40 phát cờ
khởi nghĩa, trả thù nhà, thù nước.*

KHÔNG VUI NHƯ TẾT!

(Trích tuyển tập XUÂN THA HƯƠNG)

*

HƯƠNG NGOẠI

(Kính tặng những ai đã từng sống ở
NGÃ TƯ BẢY HIỀN, Sài Gòn.

Nắng nhân nhật mà nhớ Quê sâu đậm
Gió hiu hiu sao lạnh lẽo cả hồn?
Hoa Xuân đâu mà bói rói, bòn chòn?
Mây nhẹ nhẹ mà Nước Non đeo nặng!
Ý Nga, 2.2.2019

TÂN XUÂN

(Trích tuyển tập TẾT NÈ ANH)

*

Màu lá xanh mơn mớn,
Má em ửng hồng hồng,
Nắng xiên xiên lớp lá,
Em xuyên xuyên tim nồng.

Sao mà thương quá đôi!
Ngẩn ngơ theo nụ cười
Thương đôi môi ửng đỏ
Mông Mộng em cười tươi.

Chỉ khoảnh khắc ngắn ngủi
Mà đem về bồi hồi
Len vào từng ngõ ngách
Hồn tôi đâu mất rồi?
Á Nghi

CÚNG TỔ TIÊN NGÀY TẾT

Mấy chục năm rồi trên đất khách
Đã biết bao lần cúng tổ tiên.
Bàn thờ hương khói bay nghi ngút
Ngày Xuân kính cẩn lạy cửu huyền.

Cành mai không phải mai trước ngõ
Cha già lật lá mỗi xuân về
Những nụ hoa vàng cha ngắm nghía
Chăm chút, nâng niu thật say mê.

Bình hoa trịnh trọng chung lên cúng
Dù đẹp, dù sang vẫn thua xa
Màu hoa vạn thọ má hồng Tết
Hăng hắc mùi thơm của quê nhà.

Bánh tét, bánh chưng tay con gói
Nếp, đậu đỗ thơm, nhân thật ngon
Dưa món, thịt kho, nem, giò thủ
Thương quá mẹ chồng dạy cho con.

Tô khổ qua hầm còn bốc khói
Vị tuy có đắng nhưng ngọt ngào

Trích tuyển tập CHÂN NHU.)

*

Bà đưa cho cháu món quà
Mở ra mấy lượt, giấy là giấy không
(Giấy khung cửi, phủ bụi chông)
Cuối cùng cũng hết mấy vòng bên trong.

Xinh xinh điểm sắc màu bông
Thương ơi cái kẹp hồng hồng “xiu xiu”
Của Bà cho cháu nhà nghèo
Cháu ôm triu mến, trong veo tiếng cười.

Đem khoe dì Chín, dì Mười
Dì cười: “Mẹ góa (gói) quá trời lò (là) to
Tưởng mô vòn (vàng) ký bột (bạc) kho
Con chờ hén (hấn) mở béc (bắt) tò mò theo”

Ngoại xưa thích tiếng cháu reo
Cháu nay thích kẹp tóc đeo... vắn vắn
Nhờ mây theo nén hương trầm
Mang về Cục Lạc bao ngàn mến thương.

Kẹp hồng, hoa vắn tỏa hương
Hương Dì, hương Ngoại thơm đường Quê Cha
Thơm theo từng bước chân xa
Chất chiu kỷ niệm ngọc ngà ngày xưa.
Ý Nga, 2.2.2019

NHỚ TẾT

Ai đi chợ giùm tôi ngày giáp Tết?
Mua về nhà đầy ắp một mùa xuân,
Mùi Tết thơm trong bó lá dong xanh,
Mùi Tết ngon từng củ hành, củ kiệu.

Xa quê bao năm mà tôi vẫn đợi,
Ngày Tết về vẫn nhớ phố chợ hoa,
Ai mang giùm tôi hương sắc về nhà?
Rực rỡ mai vàng chung bên thềm cửa.

Sân nhà tôi buổi chiều đầy nắng gió,
Gió xuân về đừng làm rụng hoa bay,
Hoa rụng rồi thì cứ ở lại đây,
Dẫu hoa tàn mùa xuân chưa vội héo.

Ai vừa đốt giùm tôi một tràng pháo,
Hình như trong tiếng pháo có linh hồn,

" Bao nhiêu gian khổ qua tất cả"
Mẹ nói ngày nào. Thương làm sao.

Năm nay thêm một ảnh trên thờ
Nhang đèn nghi ngút, khói hương mờ
Người quý cúng bái lên một cấp
Ngồi đó yên bình, thoát như giấc mơ.

Mông một cháu con đứng song song
Lạy tổ tiên, lạy cô, lạy ông
Nỗi buồn mát mát sao quá lớn
Xuân kém niềm vui. Nước mắt lưng tròng.

Cái ghế ông ngồi vẫn còn đây
Bàn tay run rẩy nắm bàn tay
Từng lời yếu đuối "Ngoan, học giỏi
Lì xì cho cháu để lấy may! "

Ông có về không hưởng khói nhang?
Hoa tươi, lộc Tết, nghĩa trần gian
Cửu huyền thất tổ, tứ thân phụ mẫu
Chúng kiến hậu sinh, lễ bái chu toàn.

Hương khói, chỉ là hương khói thôi
Tâm thành không phải ở đâu môi
Sống sao cho đẹp trong nhân cách.
Giữ nghĩa, nhân, trung, hiếu ở đời.

Ngày Xuân đoàn tụ lạy ông bà
Áo quần trịnh trọng lễ mẹ cha
Chúc nhau sức khỏe nhiều tài lộc
Giữ gìn truyền thống Việt Nam ta.
Nguyễn thị Thêm

Nghe vọng về từ quá khứ thân thương,
Mùi pháo Tết làm tôi buồn muốn khóc.

Ai đứng trước bàn thờ mông một Tết,
Mời ông bà đoàn tụ. Thắp nén hương,
Xa mà gần giữa hai cõi âm dương,
Khói hương tàn bên bình hoa vạn thọ.

Ba ngày Tết ông bà về đầy đủ,
Phù hộ cháu con năm mới an lành,
Ai kiêng cử giùm tôi lúc xuất hành,
Ra ngoài ngõ sẽ gặp nhiều may mắn.

Ngày và đêm hai phương trời xa lắm,
Khác biệt nhau nhưng xuân ở trong lòng,
Bôn ba nhiều đời vẫn một mùa xuân,
Một quê hương. Làm sao mà quên được.

Ai làm cỗ hóa vàng mông bốn Tết,
Đốt giấy tiền vàng mã tiễn xuân đi,
Tiễn ông bà trở về cõi bên kia,
Hương khói ấy sang bên này. Cay mắt...

Nguyễn Thị Thanh Dương